

MEZARLIK BEKÇİSİ

CENGİZ NARÇIN

MEZARLIK BEKÇİSİ

“Deme ya...”

“Dedim bile”

“E ne yapacaksın?”

“Ne bileyim ben? Şeytan diyor ki...”

“Sen yine de şeytana uyma. Bence git başkanla konuş. Anlat derdini. Hani yol yapımını anladık da mezarlık bekçiliği? Olacak şey değil”

“Sanki o pezevengin haberi yok mu zannediyorsun?”

“Sence var mıdır?”

“Herhalde oğlum. Asıl çıbanın başı o değil mi? Bunlar hep onun başının altından çıkıyor. Ne zaman denetlemeye kontrole gelse yoldan çok bana bakıp Keyfi alıyordu pezevenk” deyince Ahmet arkadaşının kafasını bir itip, tersine hareketle ona biraz daha yaklaşarak:

“Oğlum adama ikidir pezevenk diyorsun. Yerin kulağı vardır derler. Bir duyan olacak. Çizdireceksin bizi” diye birilerinin duyması endişesiyle fısıldadı. Necati ise tam ters istikamette kendini çekip arkadaşından bir adım uzaklaşıp:

“Duyarlarsa duysunlar. Duymayanın ben ta bilemem neresine...” deyip cümlenin küfürlü tarafını sansürleyip sustu. “Daha ne yapabilecekler ki?” diye de ilave edince Ahmet:

“Görürsün neler yapacaklarını...” dedi.

“Ne yapacaklarmış? Oğlum ben ne diyorum, sen neyin derdindesin? Adamlar ölmeden beni mezarlığa gömecekler diyorum. Üzerime bir toprak atmadıkları kaldı, bu gidişle onu da yaparlar diyorum. Ben neredeyim, sen neredesin ya... Duyacaklarmış. Bence sen kendi kışından korkuyorsun” deyince Ahmet:

“Necati ayıp ediyorsun. Sinirlisin onu anlıyorum da kalkıp da olayları benim üstüme çevirme. Ben senin iyiliğin için söylüyorum oğlum. Yoksa bana giren çıkan yok. Zaten mıknaş gibisin her türlü belayı çekiyorsun, bir de sayıp söverek kendi ayağına sıkma diyorum. Seni düşündüğüm için” deyip daha devam edecekken Necati arkadaşının sözünü keserek:

“Uzatmaya gerek yok birader. Ben anlayacağımı anladım” dedi. Ahmet’in yüzü asılarak:

“Ne anladın Necati? Ne anladın bir deyiver hele. Ne anladın?” dedi.

“Anladım işte” diye tekrar edince Ahmet:

“Senin bir bok anladığın falan yok. Anlasaydın bana sarmazdın. Sanki görevlendirmeyi ben yapmışım gibi. Benim suçum ne? Kurumda vebalı gibisin oğlum. Sanki benden başka yanına yaklaşan varmış gibi...Sinirine hâkim ol. Hıncımı benden çıkarma. Tek dediğim küfretme biri duyup başına iş açacak. Ne var bunda?” deyince Necati:

“Haklısın birader. Sen kusuruma bakma. Kafam o kadar allak bullak ki; ne dediğimi sanki biliyor da mı diyorum? Ne yapayım ya. Acaba CİMER’e falan mı şikayet etsem?”

“Yok artık Necati. CİMER ne yapsın seni? Adamların işi gücü yok da senin peşine mi düşecekler?”

“Niye düşmesinler?. Oğlum yıllardır üzerime geliyorlar. Belediyenin lokalinden alıp yol yapımına verdiler. Şimdi de mezarlık bekçiliği diyorlar. Bundan iyi mobbing olur mu?” deyince Ahmet:

“Olmaz da... Dası var... Her şey kurallara uygun. Yani senin anlayacağım senin işe kimse el uzatmaz. Demedi deme”

“İyi de oğlum ben ne yapacağım? Mezarlık lan bu. Boru değil. Mezarlık. Hem de gece. Benim ölümlerden ödüm sıdar. Daha bu yaşa geldim en yakınlarımın cenazelerine bile değil dokunmak, bakamazken şimdi ben nasıl şehrin asri mezarlığında bekçilik yapacağım?” diye sorup arkadaşının yüzüne bakınca aradığı cevabın onda olmadığını hemen anlayıverdi. Ahmet:

“Oğlum insanın dirisinden korkacaksın. Ölüden kime ne zarar gelmiş?” diyerek sıkıştığı köşeden kurtulma hamlesi yapınca Necati:

“Ya git Ahmet. Benimle kafa buluyorsun. Ölüsünü de, dirisini de. Şeytan diyor ki...” deyip susunca Ahmet:

“Hayrola bizim oğlan, şeytan ne diyor?”

“Ne diyecek? Çık üst katlara, say söv, kır dök bas istifayı” diyor deyince Ahmet:

“Sen yine de şeytana uyma. On beş yıllık hizmet geçmişin var. Öyle bir şey yaparsan tüm hak edişlerini kaybeder, götüne baka baka gidersin. Hem nereye gideceksin? Bu yaştan sonra yeniden iş bulup düzen kurmak kolay mı zannediyorsun?”

“Biliyorum ya... Biliyorum birader. Zaten koduğumun yerinde düzen mi kaldı? Bu herif geldiğinden beri dünyam tersine döndü” dedi. Ahmet kaşını çatıp:

“Yok artık birader. O kadar da değil” deyince Necati:

“Ondan bile fazla. Bu adam hayatımın içine etti” diye sitem etti. Ahmet:

“Abartıyorsun...” dedi. Necati:

“Hiç de abartmıyorum. Herifçioğlu, eski başkanın akrabasıym diye koltuğa oturduğunun haftası beni yol ekibine yollamadı mı?” deyince Ahmet:

“Oğlum sende senin akrabasının rakibi diye adama lokalde kötü davranmasaydın belki bu kadar olmazdı. Kraldan fazla kralcı olursan, kral gidince sana da yol gözükür” dedi.

“Ulen eski başkanın akrabası olup da, dayımın karısının amcaoğlu. Ne akrabalık ama?”

“Olsun. O zaman kadroya alınmada dayının karısının amcaoğlu olan eski başkanın bir etkisi oldu mu? Sen onu bir deyiver?” diye sorunca Necati:

“Olmadı desem yalan olur. Mutlaka olmuştur” dedi. Ahmet:

“Aynı siyasi görüşü de es geçmeyelim” dedi.

“Tabi o da var. Lakin lokalde şimdikine öyle ters davrandığımı kabul etmem. Zaten herif lokale falan gelmezdi ki. Anca bir düğün dernek olursa, o da kırk yılın başında...”

“Oğlum bunları bilmeyene söyle. Ben senin adama neler yaptığını biliyorum. Kendi ağzından dinledim.”

“Yok artık sana da mı anlattı” deyince Ahmet güldü.

“Yanlış anladın. Elbet o anlatmadı. Kendi derken senden bahsediyorum. Herifi Sultan’ın düğününde en arkaya hoparlörün dibindeki masayı koyduğunu ne çabuk unuttun? Kendiymiş. Oğlum artık o şehrin koca belediye başkanı, senin benim gibi gariban işçilerle ne işi olur?” deyince:

“Gün ola devran döne. Elbet onun da sırası gelir” deyince Ahmet:

“Ha işte o günü bekleyeceksin. Düştü mü bir tekmede sen vuracaksın. Acımayacaksın” dedi.

“Dalga geçiyorsun. Adam şehrin yarısının sahibi oldu. Zaten zengindiler şimdi ise Karun kadar zenginler. Onun düşmesi kendine göre olur. Onun düştüm dediği yeri biz sittin sene çıkamayız” dedi.

Necati, Ahmet ve başkan hepsi yaşlaştılar. Şehrin yerlileriydiler. İşin komiği aynı mahallenin çocuklarıydılar. İlkokulu aynı okulda bitirdiler. Orta öğretimden sonra sosyal statü farklılığından dolayı yolları bir daha kesişmemek üzere ayrılmıştı. Yani statü falan yanlış anlamayın başkanın babası mahallenin zenginlerindendi. Ahmet’in babası memur, Necati’ninkisi ise demirci ustası, zanaatkardı. Başkanın babası ise çiftçiydi. Şehir büyüüp serpilip eski tarlalar arsaya dönüşünce haliyle zengin toprak ağası olan başkanın babası hepten Karun’a dönüşü vermişti. Başkan iyi eğitim almış, girdiği ilk seçimleri kaybetse de ikinci dönemde seçilmiş yerel yönetimin tepe koltuğuna oturmuştu. Aynı kulvarda başladıkları yaşam serüveninde, bizimkiler fark yemişlerdi.

Ahmet’le aynı mahalleden olmaları sebebiyle, yani çocukluk arkadaşlıklarından dolayı başkanın arası iyi bile sayılırdı. Gördüğü yerde iki kelamı esirgemez, halini hatırını sorardı. Lakin eski başkanın torpillisi Necati’ye gelince orada işin şekli değişiyordu. Başkan Necati’den hiç haz almazdı. Üstelik Necati çocukluğundan beri başkana göre boylu poslu daha yapılı biriydi. Hani çocukluk travması falan mı var desek? Değildi.

Necati ile başkan farklı siyasi görüştendiler. Üstelik bu babadan oğula kalıtsal miras, yani taraftarlık gibi bir şeydi. Her iki tarafta seviyordu siyaseti, siyasetçiliği. Nadiren de olsa ne zaman bir arada olsalar genelde hep karşı saflardaydılar. O zamanlar şehir küçüktü ve hangi sülalenin hangi görüşten olduğunu hemen herkes isim isim bilirdi. Tabi bir de bundan önceki

başkanın uzaktan bile olsa hısımlığını da unutmamak lazım. Asıl en önemlisi Necati eski başkanın torpillisi olarak yıllarca belediyenin lokalinde çalışmıştı. Hem de gizli gözlemci tarzı yönetici olarak. O zamanlar Necati'nin de forsuna diyecek yoktu. Ardında eski başkanda olunca herkes mutluydu. Tabi taraftarları babında. İş onun için eğlence gibi bir şeydi. Karışanı görüşeni yoktu. Lokalin denetimci, halkla ilişkiler müdürü gibiydi.

Öyle meslekler vardır ki sıfatından çok daha ağırdır. Bunlar kendilerinden çok gölgesinde olduklarının ağırlığıdır. Mesela yönetici sekreterliği. O olağan sekreterlikten çok daha öte bir konumdur. Yöneticiye ihtiyacı olan ki genelde o şirketle ne şekilde ilişkisi olur ise olsun herkesin gereksinim duyacağı bir konumdur. Bunun gibi. Teşbihte hata olmaz derler. Şehrin belediyesinin lokalindeki bir çalışan için de aynı şey geçerlidir. İyi yiyip içmek istiyorsan, düğünde dernekte iyi yerde oturmak istiyorsan, özel günlerde, hatta herhangi bir zamanda çat kapı misafirlerini ağırlamak istiyorsan içerden Necati gibi birini tanıman yeterlidir. Masalarda dönen dedikodulardan haberdar olmak istiyorsan da keza aynı şey geçerlidir.

Necati rahattı. Yıllarca şehrin aranan adamıydı. Saygı duyulan bir şahsiyetti. Şehir için ne ise ailesi içinde aynı şeyler geçerliydi. Onun lokaldeki pozisyonu sayesinde, lokal ailenin emrine amadeydi. Ailenin misafirlerine kadar herkes olanaklardan cömertçe yararlanıyordu. Lokale yapılan alışveriş yerlerinden Necati promosyon olarak fazlalıkları eve getirmekten geri kalmıyordu. Kimsede bu yoğurdun bolluğu nereden geliyor diye sormuyordu. Ye üzümü sorma bağımlı. Tabi Necati ile eski başkan arasında görünmez bir dedikodu bağı vardı. Başkan sorar Necati de en yeni dedikoduları, pembe paparazzi haberlerini aman başkanım benden duymadım ile başlar, dökülürdü. Başkanın has adamlarından biri idi.

Necati bu görünmez illegal forsunu sevmediği kişiler üzerinde kullanmaktan da geri kalmazdı. Kebabın soğuğu, mezelerin beklemiş, masanın kötüsü, servisin yavaşı, hesabın katlamalısını vermekten başka bir haz alırdı. Hele hele haz almadıklarına, hafta sonları veya özel günlerde doluyuz rezervasyon yapamayız demekten büyük keyif alırdı. Böbürlenerek anlatmaya da bayılırdı.

Hani derler ya her inişin bir yokuşu vardır diye; onunki de o hesaptı işte. Tam on yıl lokalde bu şekilde çalışan ehlikeyif personel Necati için, son yerel seçimlerde eski başkanın kaybetmesiyle her şey bir anda tersine dönuverdi. Yeni Başkan Necati'den hiç haz almıyordu. Necati onun gözünde sünepe, yapışkan, adi, omurgasız biri idi, yani bu negatifikleri uzattıkça uzatabilirim... Hatta ondan o kadar nefret ediyordu ki işine bile son vermemişti. Onu ibreti alemlik yapmak istiyordu. Onu süründürmek istiyordu. Yılların birikimini ondan çıkarmadan tazminatını verip göndermek ona ceza değil mükafattı. Başkan da Necati'den beterdi. İnadı inat olanlardandı.

Bir toplantı sonrasında yeni personel daire başkanıyla kayıt dışı bol gülüşmeli bir toplantı daha yaptı. Tahmin edeceğimiz üzere bu kayıt dışı toplantının öznesi Necati'ydi. Uzatmayayım ikilinin verdiği karar Necati ye yol yapım ekibinde iş görevlendirmesi ile neticelendi.

Yol yapımıymış. Bunda ne var diyenleri duyar gibiyim. Tabi yol yapım aşamasını bilmeyenler için söylemek kolay. Şehrin tropikal sıcaklığında bir gün asfalt döksünler, onlarla ondan sonra

konuşalım. Sıcak asfalt. Güneşin bağırında. Cehennem sıcaklığında. Yapışkan, kokulu sıcak asfalt. Zira bilen bilir asfalt yazın yapılır.

Gelelim Necati'ye. Garibim itiraz etmeyi denese de onu kim dinler. Kimse dinlemedi. Diğer bazı işine son verilenler gibi “verin tazminatımı işten çıkarayım” dedi. “Yok” dediler. “Sana ihtiyacımız var”. Ha illa da çıkmak istersen verirsin istifanı bak ona karışamayız” dediler. İstifa vermek kolay mı? Tam on dört yıllık hizmeti tek imza ile silip atmak kimin harcı? Bu işin ihtiyarlığı, emekliliği var. Doluya koydu almadı, boşa koydu dolmadı. Necati çaresiz devam demekten başka bir çare bulamadı.

Utandı. Çalışırken tanıdıkların bu halini görmemesi için gözünün biri işte diğeri çevredeydi. O sıcakta bir süre maske bile taktı. Lakin asfalt ile yazın dayanılmaz nemli sıcaklığı birleşip soluk almakta zorlanınca maskeyi atmak zorunda kaldı. Büyük hasır şapkalar taktı. Ona da kıyafet yönetmeliğine ters diye belediyenin amblemlili şapkası ile değiştirdiler.

Asfaltın zift kokusuna alışamadı. Yediği içtiği şeylerin kokusunu kaybetti. Her şey zift kokar oldu. İstemsiz temaslardan elleri çatlayıp nasırlaştı. Ne kadar dikkat etse de belediyenin emaneti uniformalarına ziftler yapışıp yağıra çaldı. Ayakkabıları için bir şey demeyeceğim. Necati yürüyor toprakta kardaki gibi iz bırakıyordu. Yalnız Necati'nin izleri beyaz değil siyahtı. Bazen ayakkabısının alt tırnakları girdiği bir markete, kaldırırma dekorlar yapıyordu. Kaç kez bu durumdan dolayı uyarı almıştı. İlk zamanlarda arabasıyla işe gidiyordu. Koltuğu birinci ayda yağıra dönüvermişti. Otobüsle gidip gelmeye başlamıştı. Otobüste de kokarca muamelesi görüyordu. O lanet ziftin kokusu çıkmıyordu. İş bitimi kendini denize atsa da o kokudan kurtulamıyordu. Geceleri rüyalarında ziftten termal sularda yıkanırken görüyordu. Kara zift, rüyada karabasana dönüyordu.

Sıcak. Yazın cehenneme dönen şehir birde sıcak zift kamyonun hariyla dayanılmaz oluyordu. Ter, ter... İlk zamanlar şaşal suyundan başka su içmeyen Necati artık neredeyse maaşı suya yetmeyince artık aramıyordu. Su olsun yeter. İçindeki harareti Akdeniz bile söndüremezdi.

Yukarıda saydıklarım işin fiziksel değişimleri. Fiziksel ne ki? Siz bir de onu ruhsal, psikolojisini sorun. Necati pik yapmış çakılmıştı. Eskiden benim gözüyle baktığı şehir, tanıdıkları günden güne kendinden uzaklaşıyordu. Eskiden çok kolay gelen, şimdi fazlasıyla zorlaşmıştı. Eskiden geçerken uğradık diyerek lokale yanına gelenler şimdi nedense çok meşgule dönüvermişlerdi. Kendileri aramadıkları gibi, o aradığında da her zaman bir bahaneleri oluyordu. Eskiden sabret, geçer gibi teskin edici tavsiyelerde bulunanlar kendisinden önce pes etmişlerdi. Hadi hepsinin hakkını yemeyelim. Bu kopuşu biraz zamana yayalım. Necati yol ekibine gireli neredeyse üç yıl olmuştu. Bu üç yılda neler mi oldu? Öncelikle Necati çaresizliği ile yüzleşti. O pohpohlanarak anlattığı çevresinin çıkar balonu olduğunu fark etti. Eskiye takılıp kalmasa da yeninin getirdiklerine çok zor alıştı. Psikolojisi alt üst oldu. Kara zift, bozuk yollarla uğraşa uğraşa içi karardı. Asabi çekilmez bir adam olup çıktı. Düz maaşa kaldı. Eski işin konumundan dolayı olan tüm ekstralar bir anda yok olunca, para yetiremez ayın sonunu getiremez oldu. Eski tedarikçi tanıdık esnafın hepsinin karınlarında kendisiyle ilgili bir şeyler varmış. Şimdi hepsi fütursuzca o karındakileri yüzüne kusuyorlardı. Eskinin yağsız löp etlerinin yerini, şimdinin siniri bol, yanmış kıymaları almaya başladı. Eskinin güler yüzleri şimdinin çatık kaşlarına, alaycı gülüşlerine döndü. Eskinin sade

kahvesinin yerini şimdinin çeşme suları aldı. Onu bile çok görenler oldu. Hayatında o kadar çok değişim oldu ki...

En ağırı ise bu değişimlere kendisi dayansa da ailesi katlanamadı. Üç ay önce şiddetli geçimsizlik gerekçesi ile on sekiz yıllık eşinden tek celsede boşandılar. Biri on dört, diğeri on altı yaşında olan iki oğlunun velayetini de karısı aldı. Maaşının üçte biri kadar nafakaya bağlandı. Ailesi ondan kopsa da onlar için pek endişesi yok. Zira eskinin çiftçisi kayınpederi şimdinin kendi dairelerinin kirasını toplayan emlakçısı olmuştu.

Bir başka soru. Necati bunları hak ediyor muydu? Bence fazlasıyla. Zamanenin adamlarından. Ver tokmağı eline emin ol davula değil ilk en yakınındakinin kafasına vuranlardan. Etme bulma dünyası. Yaşattıklarımı yaşayacaksın. Nokta. Bana ne demeli. Anlatıcı olarak iki dertli kafadarı yukarıda unuttum girdim eskilerden çıktım yenilere. Af buyurun. Lakin her şey anlattığım gibi vuku buldu. Eksiği çok, fazlası yok.

Baktım en son Necati “Adamın düştüğüm dediği yere, biz sittin sene çıkamayız” demiş. Bakalım göreceğiz kim nereye düşüyor kim nereye çıkıyor.

BÖLÜM 2

Necati Ahmet'ten ayrıldıktan sonra, kafasının içindeki bin bir cevapsız soru ile otobüse bindi. Otobüsteki insanların yaydığı kokudan dolayı kendisinden dar alanda uzaklaşmaya çalışmalarını bile fark etmedi. Kafasında karar vermesi gereken çok önemli bir soru vardı. Bu sorunun cevabı onun için hayat memmat meselesiydi. Mezarlık aklına geldikçe tüyleri ürperiyor vücuduna ateşler basıyordu. En korktuğu ile yüzleşmek durumundaydı.

Eşinden ayrıldıktan sonra eski mahalledeki babaannesinden kalan iki gözlü evde kalıyordu. Babaannesi öldükten sonra halalarının evden aldığı üç beş hatıra eşyadan sonra ev olduğu gibi bırakılmıştı. Eşyalı kiraya veririz demişlerdi. Aslında evden kendi evlerine götürecek değerinde bir şey yok dememişlerdi de. Evde işe yarayacak bir şey yoktu. Her şey fi zamanından kalma çer çöptü. Birkaç kiracı bile görüşmüşlerdi lakin kimse beğenip tutmamıştı. Niye niyet kime kısmet demişler. Kısmet Necati'ye imiş. İyi ki de vermemişler. İlk zamanlarda Necati için de ev mezarlıktan beter gelmiş olsa da zaman içerisinde eve de, antik eşyalara da alışmıştı. Onun için hiçbir şey ziften daha kötü kokamazdı. Eskiymiş. Erkek, yek adam için eski olsa ne farkeder, yeni olsa ne değişir...

Mezarlık. Mezarlık bekçiliği. Mezarlığın bekçisi mi olurmuş? Ne yapacaklar? Kabirdekiler gece firar mı edecekler? Hadi onu geçelim. Gündüz neyse de. İş gece. Gündüz hocalar, mezar kazıcıları, mefta yakınları varmış. Bekçiye gerek yokmuş. Gece. Ay Allah'ım... Mezarlık... Hem de gece...

Kırk iki yaşındaydı. Kaç yıldır belediyede kadroluydu. İki yıllık meslek yüksek okulu motor bölümü mezunuydu. Hiç eğitim aldığı işi yapmamıştı. Mekanikten nefret ederdi. Şimdi kırk iki yaşında gidip sanayiye çirak mı olacaktı? Zaten öğrendiklerini çoktan unutmuştu. Babadan anadan zırnık yoktu. Babaannesinin virane evi olmasaydı bir barınağı bile yoktu. Nafaka... Her ay nafakaya ne demeli? Karısının ailesinin durumu iyiydi. Gidip konuşursa belki nafakadan vazgeçebilirlerdi. Gerçi kayınpederi kendinden hiç haz etmezdi. Karısı vazgeçse kayınpederi gıcıklığına zinhar vazgeçmezdi. Tabi birde kendisi vardı. Ne yiyip içecekti. Taş yemeyeceğine göre. Ay dediğin yaşamda uzun, maaş ise kısaydı. Uzun ayla kısa maaşı nasıl dengeleyecekti? Hayat ateş pahası.

Emeklilik için çalışma gününün dolmasına şurada iki yılı kalmıştı. Günü doldurduktan sonra da altı yıl da yaş için günün gelmesini bekleyecekti. Elli bir yaşında emekli olabiliyordu. İstifa ederse sigortalı bir başka işi nereden bulacaktı? Yaşı ileriye. Son üç yılda yaşadıkları kendini en az on beş yirmi yıl yaşlandırmıştı. Eskisi gibi ne giyiniyor ne de kendini bakıyordu. Gelişine yaşamaya alışmıştı. Eskiden metro seksüel iken şimdi paspalın önde gideniydi. Bu haliyle de bir Allah'ın kulu ona iş miş vermezdi.

Kendi kendine kızılıyordu. Keşke şimdiye kadar bir şekilde işten kendini attırmanın bir yolunu bulsaydı. Tazminatlarıyla tostçu, döner, piyazcı tarzı bir büfe falan açabilirdi. Şimdi ise artık

öyle bir şansı kalmamıştı. Ya istifa ya da mezarlık. Mevcut şartlar altında ne zor seçim değil mi?

Ah başkan. Ben senin... derken pencereden dışarıya göz atınca belediye otobüsünün kendi durağından en az üç durak geçtiğini fark edince, oturduğu koltuktan öylesine hızlı kalktı ki ayaktaki gencin ayağına bastı. Genç artık ayağına mı yoksa nasırına mı basıldı bilinmez can havliyle “Yavaş, ayı!” diye bir bağırdı ki; tüm otobüs sakinleri kafalarını onlara çevirdi. Gencin sesine otobüs şoförü ani bir frenle cevap verince Necati kalktığı yerde reflekssen tutacak bir yer yakalayamayınca diğer taraftaki koltuğa doğru savruldu. Neyse ki yine ayağına bastığı genç imdadına yetişip savrulan kolunu havada yakalayıp kendisine çekti. Genç sert aksanlı bir Türkçeyle:

“Dayı ne oluyorsun? Dikkat etsene. Ayağımı ezdin” deyince Necati her şeyi unutup:

“Kusura bakma kardeş. Dalmışım. Durağım geçmiş” dedi. Genç racon kesercesine:

“Çok dalma dayı, sonra çıkaman” deyip kafa salladı. Necati tekrardan özür dilerken otobüs durağa gelmiş olsa gerek şoför yine sert bir fren yapınca Necati bir kez daha arkaya doğru savruluyordu ki yine genç elinden kendine çekip engel oldu. Genç:

“Dayı ne için bilmem lakin kayalıklara çarpmadan demir atsan iyi olacak” dedi. Kayar kapının açılması ile Necati özür dileyerek kendini dışarıya attı.

İki dakika daha otobüste kalsa ölebilirdi. Mezarlığa bekçi olarak değil mefta olarak giderdi. Dışarının temiz havası bile kendine gelmesine yardım etmedi. Dünyadan kopmuş gibiydi. Haberi aldığından beri beyni o kadar çok efor sarfetmişti ki, galiba motor sarmıştı. Şimdi bir şey düşünemiyordu. Hiçbir soruya cevap bulamamıştı. Yalnız, yapa yalnızdı. Dost dedikleri ondan önce yeni görev yerlerine gitmişti. En azından onun için. Son üç yılda hayatı kabusla dönmüştü. Kâbus ne ise; yeni gelen tam bir karabasandı. Mezarlık...

Eve girdiğinde, sabah evden çıkarken almayı planladığı hiçbir şeyi almadan geldiğini fark etti. Sigara paketine baktı. Altı tane vardı. “Ho ha” dedi. Öğleden sonra almıştı. Ne ara on dört sigara içmişti? Ne yaptığını biliyor muyum? diye düşündü. Ekmeklikte bayatta olsa iki parça ekmek vardı. Noodle falan idare ederim dedi. Çekmeceleri karıştırdı. Geçen gün marketin kendi sigarasından yanlışlıkla farklı verdiği tek eksikli sigara paketini görünce içi rahatladı. Daha da dışarıya çıkmaya gerek yoktu. Zaten canı hiçbir şey istemiyordu. Kendini çok yorgun ve çaresiz hissediyordu. Eski tip tüplü televizyonu bile açmadan kendini çekyata attı. Tavan ne berbat gözüktüyordu. Sol taraftaki köşeden su almış yürümüş beyaz floresana kadar gelmişti. Sarı gölet haritası çizmişti. Floresanın üzerindeki sinek pisliklerinden floresan çilli tavuğa dönmüştü. Beyaz ışık. Hiç sevmem diye düşündü. İnsanların ölmeden önce ışık görmesi doğru mu acaba diye düşündü. Gördükleri ışık beyaz mı yoksa gün ışığı mı? diye düşündü. Ne fark edecekse? Zorlu geçen günün yorgunluğu ile uyuya kaldı.

Bir panikle uyandı. Pencereyi göz atıp dışarının alacakaranlığını görünce nasıl deliksiz uyumuşum diye düşündü. Ne çabuk sabah oluvermişti. Haliyle dün çok yorucuydu dedi. Duvardaki eski saate bakınca saat altıya geliyordu. Hemen hazırlanıp gitmeliydi. Bu sabah onun için çok önemliydi. Personel dairesi başkanının yanına çıkacaktı. Görevlendirme yerini

değiştirmeliydi. Gerekirse adama yalvaracaktı. “Ne olursun kulun kölen olayım. Beni mezarlığa gönderme” diyecekti. Temizlik işlerine bile razıydı. Yeter ki mezarlık olmasın. Kahvaltayı bile es geçip ekmek dolabına açtığında iki dilim ekmekle göz göze geldi. Almak için uzanacaktı ki elini yüzünü yıkamadığı aklına geldi. Zaten dünkü kıyafetlerle yatmıştı. İyice pasaklı oldum diye düşündü.

Sabah yüz yıkama seremonisinden sonra odaya gidip en güzel kıyafetlerini giydi. Şube müdürünü etkilemek istiyordu. Aynada son bir kez kontrolü yapıp dışarıya kendini attı. Saat ilerlemeye başlamıştı, lakin vakti vardı. Mesai sekiz buçukta başlıyordu. Otobüs durağına vardığında bir tutarsızlık fark etti. Hava aydınlanacağına gitgide daha da kararmıştı. Havaya bakınca belirli belirsiz bir iki yıldızı görmeyi başardı. Tuhafılık vardı. İnsanlar hiç yataktan yeni kalkmış uyku mahmurluğunda değildi. Durağa yanaşan belediye otobüsünün neon ekranında 18.43 yazıyordu. Ne!?! Saati bakmak için cep telefonunu çıkarıp ekrana bakınca ekrandaki gördüğü rakamlar belediye otobüsününkiyle örtüşüyordu. Saat sabahın değil akşamın altı küsürüydü. Bir an sevin sin mi, üzül sün mü kararsız kaldı. Üç beş dakikalık şekerlemeden sonra uyanınca akşamı sabahı karıştırmıştı. Bende devreler yandı diye düşündü. Daha mezarlığa gitmeden yolu bu derece sapıtırsa bir de oraya gidince artık neler olurdu? Onu siz düşünün. Neyse çıkmışken bari sigara, ekmek alayım deyip aşağıya doğru yöneldi.

Gece karabasan olup üstüne çöktü. Ne yaptıysa bir türlü uyuyamadı. Akşamın şekerlemesi biyolojik saat döngüsüne kalıcı hasar vermiş gözüküyordu. Artık onu sapıtan mezarlık korkusu mu yoksa akşam şekerlemesi mi onu pek bilemeyeceğim. Sabah ezanı okunduğunda anca iki gram uyumayı becerebildi. Onda da kabuslar, karabasanlar üstüne üstüne geliyordu.

BÖLÜM 3

“Müdürüm ben kaç yıllık kadroluyum. Koruma güvenlik şubeden birilerini göndermeniz daha yakışık almaz mı?”

“Necati kimi nereyi göndereceğimizi sana mı soracağız? İleri gidiyorsun?”

“Ne haddime müdürüm. Elbette sormayacaksınız. Yalnız teamüller gereği...” derken personel şefi sözünü kesti.

“Necati Bey, bu işin teamülü falan yok. Devir ekonomi devri. Kadrolusun. Kışın yol mu yapacaksınız? Güvenlik şubede eleman sıkıntısı var. Yeni personel alımına bütçe yok. Elimizdeki kadroyla optimal çalışma programı oluşturmaya çalışıyorum. Bu iş için en uygun kişi sensin”

“Mezarlığa güvenlik ne hacet?” derken yine adam sözünü kesip:

“Oraya yeni gasilhane, ek sosyal tesisler yapılacak. Demiri, çimentosu her türlü malzeme çoktan indirildi. Kış gelince inşaat bahara ertelendi. Bir ton demir kaç para haberin var mı? Hem ben bunları sana ne diye izah ediyorum ki? Sana ihtiyaç orada kardeşim. Görevlendirme yazısını almadın mı?” derken araya girip:

“Müdürüm başka bir yer verin. Neresi olursa olsun. Yeter ki mezarlık olmasın...”

“Necati Bey, söylüyorum da nesini anlamıyorsun? Görevin orada. Mezarlık. Yoksa korkuyor musun?” diye alay ederek gevrek gevrek gülünce bir an Necati'nin kimyasalı bozuldu ki:

“Niye korkacağım?” deyiverdi. Şef sırtarak:

“İyi işte. Kendin söyledin. Korkacak bir durum yok. İnsanların ölüsünden kime ne zarar gelmiş? Alt tabanı bahara kadar. İnşaat başlayınca gerisini düşünürüz. Hadi işim gücüm var. Oyalama beni. Yarından tezi de yok yeni iş yerinde görevine başla” deyip elinin tersiyle kapıyı gösterip dikkatini masasının üzerindeki kağıtlara incelemeye verince; Necati'nin ona nasıl sinirli, hayal kırıklığı ile baktığını bile görmedi. Necati gerekirse yalvarmayı göze almıştı, lakin şimdi herifin o pişkin alaylı gülüşünden sonra buna cesaret edemedi. Ufacık bir ümit görse ayağını bile öperdi ama durum umutsuzdu. Adam sen hala burada mısın dercesine başını kaldırıp ona bakıp, ne var tarzı mimik yapınca ardına dönüp kapıdan çıktı. Koridorda aklına gelip gelmeyen tüm küfürleri sayıyordu. Adamın ne anası kaldı, ne de sülalesi. Korkmamalıymış. Ölülerden kime ne zarar gelmişmiş. Sanki kendisi korkmayacak?

Bir yanı git say söv bas istifayı diyordu. Diğer yanı üç beş ay. Sayılı gün gelir geçer diyordu. En büyük motivasyonu ise çaresizliği idi. Buna mecburdu...

Alt katta ulaştırma büroya uğradı. Eski mahalleden arkadaşı Hamit vardı. Bürodan içeri girince Hamit'in masasında iki şoför ile muhabbet ettiğini gördü. Hamit uzaktan Necati'yi görünce:

“Ooo Necati. Sen buralara gelir miydin? Bakın şikâyet ettiğiniz o köstebek yuvası yolları yapan suçlu arkadaş kendi ayağı ile geldi. Ne soracaksanız ona sorun” diye şoförlere Necati'yi gösterdi. Necati daha kapıdan girer girmez böyle suçlanmaya içerlerdi, lakin bugün annesine küfür etseler duyacak hali yoktu. Hamit şoför misafirlerini Necati ile tanıştırdı. Hatta birisinin çocukluk şeceresine kadar indi. “Kesin tanışıyor sunuzdur” dedi. Tanışık çıkmaları niye bu kadar önemliyse? Necati'yi oturması için karşı masanın çapraz sandalyelerinden birini göstererek:

“Çek oradan bir sandalye” dedi. Necati:

“Yok birader oturmayacağım. Sana bir şey soracaktım” deyince Hamit:

“Acelen ne oğlum. Otur bir çay söyleyeyim” diye ısrar etti. Necati istemeye istemeye sandalyeyi onlara doğru çekip uygun pozisyona getirince ucuna taze gelin gibi ilişti. Hamit de o anda içerdeki paravanlar arasında dolaşan çaycıya dört parmak gösterip işaret parmağı ile bir havada aşağı doğru döndürdü. Türk usulü dört çay demişti.

“Şimdi sen Mehmet'i çıkaramadın mı?” diye sorunca Necati:

“Mehmet?” diye kısaca sordu. Hamit:

“Oğlum teminden beri ben ne anlatıyorum...” Mehmet deyip sağ koltukta oturan şoförü gösterdi. Necati için adamın yüzü tanıdık gelse de Hamit'i dinlememişti ki. Hem onun Mehmet, Ahmet düşünecek durumu mu vardı. Bana ne Mehmet'ten diye düşündü.

“Çıkaramadım. Vaktini almayacağım, sana bir şey soracaktım” diye de acelesi varmış gibi ekledi.

“Hayrola?” demesiyle:

“Yeni Asri Mezarlık'a hangi otobüsler çalışıyor?” diye sorunca. Gülen Hamit'in bir anda yüzü düşüverdi.

“Hayrola Necati. Cenaze mi var? Kim?” diye sordu tedirgin bir ses tonuyla. Necati:

“Yok. Orada görevlendirildim de onun için” dedi.

“Yollar bitti şimdi de mezarlığa mı asfalt yapacaksınız?” diye gülerek sorunca:

“Yok ya. Orada bekçilik yapacağım” deyince bir anda odada bir sessizlik olup dikkat merkezi Necati'ye dönüverdi. Hamit:

“Bekçilik mi yapacaksın?” deyip kakkahayı bastı, oturan misafirler de ona katıldı.

“Bunda gülecek ne var? İhtiyaç var gideceksin diyorlar. Personel Daire Başkan'ının yanından geliyorum” deyince Hamit:

“İyi de oğlum mezarlığa bekçi ne gerekmiş? Sakinleri firar mı edeceklermiş?” deyip gülmeye devam edince Necati sinirlendi. Hele hele hadi iki şoför sohbetin içindeydi ama, arka paravandaki iki masa çalışanın da gülmesini cam bölmeden görünce hepten sinirlendi.

“Hamit. İleri geri konuşup benim canıma sıkma. İnşaat malzemeleri varmış. Onlara bekçilik yapacakmışım” deyince hepten grup gülüş desibellerini arttırdı.

“Niye lan. Mezarlıktaki inşaat malzemelerini mi çalacaklarmış? Hangi hırsız mezarlıktan bir şey çalar? Çiçek mi lan bu?” deyip gırgırı devam edince Necati:

“Ne bileyim ben oğlum? Bana değil git koduğumun şefine söyle!” diye ulu orta kayarı basınca, yediği haltı anladı da artık küfür ağızdan çıkmış, geri dönüşü de yoktu. Lakin herkesin içinde daire başkanına edilen sinkaflı kelime büroda şok etkisi yapmıştı. Eskilerden hemen herkes Necati'nin durumundan haberdardı. Yeniler de bir şekilde duymuş olmalıydı. Başkan dediğini yapmış Necati'yi ibreti alemlik yapmıştı. Kurumda vebalı gibiydi. Gerçi yol ekibine katıldığından beri o da kimseye pek sokulmazdı. Hamit son cümleden sonra ciddileşmişti. Çaylar da gelmişti.

Hamit ve iki şoförün onayı ile Necatilerin mahallesinden hangi numaralı otobüsün direkt, hangilerinin dolaylı olarak gittiğinin, güzergahları belirlendi. Hamit önündeki not kağıtlarına numaraları yazıp Necati'ye uzattı. Bir tek Necatilerin mahalleden mezarlığın kaç kilometre olduğunda anlaşıp hemfikir olamadılar.

Sonuç? Saatte tek bir otobüs direkt gidiyordu. Olur da onu kaçırdın mı iki tane alternatif otobüsle yol ayırmasına ulaşma şansı vardı. Otobüs değiştirmek onun için problem değildi. Belediye personeli olduğu için pas kartı vardı. Şehir içi ulaşım belediye personeline bedavaydı. Uzaklıkta yirmi dört ile yirmi yedi kilometre arasındaydı. Ne kadar korkunç değil mi? Mezarlıkta gece çalışmayı bir yana koyarsanız her gün git gel toplam elli küsur kilometre yol kat etmesi gerekecekti. Yeme yanında yat...

Ulaştırma bürodan çıkınca merdivenin önünde ne tarafa gideceğinin kararını veremedi. Az önce içeride bir koymuştu. Tüm zevzeklikleri bıçak gibi kesip atmıştı. Acaba hata mı ediyorum? diye kendini sorguladı. Aynı şeyi gidip personel dairede yapsa belki başlarına bir bela almamak için görev yeri değişikliği yapabilirlerdi. Ya tersi olursa? İstifa mı etsem? diye düşündü. İstifa? Bu şartlarda olacak şey değildi. Çıkmazlar içinde bocalarken lobiyi paspaslayan işçiyi gördü. Bir gün temizlik işçisini kışkandığını söyleseler; siz aklınızı kaçırmışsınız derdi. Şimdi ise baygın baygın paspas yapan adamı inanılmaz kıskanıyordu. Görev değişikliğini kabul etse tüm binayı yıldırım gibi paspaslardı. Oysa şimdi kendisi paspas olmuş sürünüyordu. Ölüm yok ya ucunda baktım olmuyor basarım istifayı deyip güvenlik büroya yöneldi.

Kabadayı. Koruma güvenlik büronun şefi eski emniyetçiydi. Her hareketinden kabadayılık akıyordu. Görevlendirme yazısını ona uzatınca:

“Haberim var. Hayırlı olsun” dedi. Necati bu tür kabadayı tipli maço adamlardan oldum olasıya haz etmezdi. Galiba korkaktı. Evet galiba kısmı fazla, korkaktı. Şimdi adamın karşısında görev yerinden dolayı rahatsızlığını belli etmemek için çaba gösteriyordu. Adam atsın imzayı, ne

diyecekse desin. Bir an önce bu kasvetli yerden çıkıp uzaklaşmak istiyordu. Adam yazıyı okuyup kendi kendine “ım” falan çekiyordu. Masanın önündeki iki çapraz koltuk boş olmasına rağmen buyur otur bile demedi. İmzaladığı kâğıdı Necati’ye uzatırken:

“Şimdi git eski üniformanı teslim edip güvenlikçi üniforması al. Ne yapacağını sana söylediler değil mi?” diye sorunca Necati:

“Yok kimse bana bir şey demedi. Orada inşaat malzemeleri varmış ondan bahsettiler” deyince güvenlik müdürü bir homurdandı.

“Ben onların yapacağı işi...” deyip cümlesini bitirmedi. Sonra devam etti.

“Bak kardeşim o dedikleri doğru. Orada yeni yapılacak tesisler için inşaat malzemeleri var lakin işin sadece onları beklemek değil. Orada bugüne kadar kaç tane vukuat oldu. Her ne kadar şehrin dışında olsa da it köpek uzak yakın demiyor. Hapçısı, şarapçısı hırsız her yerde kol geziyor. İnsanlar artık manyak gibi bir şey oldular. Örf adet hak getire. Bugüne kadar iki kez aile mezarlarının pergole demirlerini çaldılar. Haya kalmamış. Şehirden aldığı orospuyu götüren mi dersin? Çeşme burmasını söken mi dersin? Yani mezarlıkta bile asayiş yok” deyince:

“E ben ne yapacağım?” diye sorunca:

“Ne yapacaksın... Görev yerini sahiplenip, asayiş tahsis edeceksin. Hırsız, uğursuzu yaklaştırmayacaksın. Şüpheli bir durum olduğunda müdahale edeceksin”

“Tüm bunları ben mi yapacağım?” diye sorunca:

“Kim yapacak? Elbette sen yapacaksın. Yani git adamların gırtlığına yapış demiyorum. Senin işin bekçilik. Baktın ters bir durum vuku buluyor müdahale etmeleri için gerekli yerlere haber vereceksin”

“Nereye mesela?”

“Nereye olacak? Orası jandarma bölgesi. Jandarmaya. Zaten seni oralarda gördüler mi yanaşmazlar. Bilirler başlarına gelecekleri”

“Bana silah falan verecek misiniz?” diye sorunca:

“Yok artık. Daha neler? Sen silah eğitimi aldın mı? Sertifikan var mı?”

“Yok”

“E o zaman? Her neyse. Ölü, mezarlık korkun falan yoktur İnşallah?” diye sorunca:

“Yok” dedi.

“İyi. Ölüsünden kime ne zarar gelmiş ki? Sorun dirilerde. Hadi selametle...” deyip yine o el işaretini yaptı. Dışarı çıkınca ona da saydırdı. Hepsini ağız birliği etmişçesine “ölüden zarar gelmez, dirisinden korkacaksın” diyorlardı. Masanın ardından konuşmak kolay. Sıkıysa sen git bakalım. Mezarlıkta bir gece geçir de ondan sonra oturup neden zarar gelir tekrardan konuşalım. Puşt diye düşündü...

“Yok abi eski üniformalarını getirmene gerek yok. Bak bu tam sana göre. Çalışacağın yer belli mi?” diye sordu. Güvenlik üniforması almak için girdiği depoda, vakit geçirmek babında görevli sohbet açmaya çalışıyordu.

“Mezarlıkta” dedi. Adam bir an şaşırıp:

“Yanlış mı duydum? Mezarlıkta mı dedin?” diye sordu.

“Yok arkadaş doğru duydun. Mezarlıkta. Hem de yeni asri mezarlıkta. Hem de gece” diye peş peşe sıralayınca adam:

“Abi o ne öyle ya? Gece mezarlığın beklendiği görülmüş şey mi? Şaka yapıyorsun.”

“Valla şaka maka yapmıyorum. Aynen dediğim gibi. İstiyorsan görev tanımım, görev yerim cebimdeki belgede yazılı. İnanmıyorsan al oku” deyip elini cebine gidiyordu ki adam:

“Yok abi ya. Niçin inanmayayım? Lakin bu sence de garip bir durum değil mi?”

“Garip olsa ne değişir, olmasa ne değişir? Sen garip olunca, daha ne garip durumlarla yüzleşmek zorunda kalırsın”

“İtiraz etmedin mi?”

“Etmez miyim? Ettim elbet. Dinleyen kim?”

“E ne olacak abi. Üniformayı aldığına göre gideceksin yani”

“Gitmekten başka bir çarem yok” dedi. Adam:

“Korkmuyor musun?” diye sorarken vücudunu ele geçirmeye çalışan ürperti ile titriyordu. Kulağının memesine asılıp eliyle bankonun üzerine vuruyor görünmeyenlere öpücükler gönderiyordu. İşin hayalindeki tasviri bile adamı dehşete düşürmeye yetmişti. Necati bu samimi candan adamın hareketlerini ilgiyle seyrediyor, bu olayın duyduğundan beri ilk kez yüzüne gelen tebessümün tadını çıkarıyordu. Adamın sorusunu tüm içtenliği ile cevapladı.

“Ödüm sızıyor. Lakin Mecburum...”

BÖLÜM 4

Otobüsten indiğinde çevre köylerde akşam ezanı okunuyordu. Otobüste bu durakta inen bir tek kendisiydi. O dikkat etmese de tüm dikkatler onun üzerindeydi. Bu saatte. Bu üniformalı adam ne diye mezarlığın kapısında inerdi ki?

Dakika tutmuştu. Yolculuk tam elli üç dakika sürmüştü. O gün ofisteki mesafe tahminlerinin hiçbiri tutmamıştı. Belki mahalleden burası yirmi beş otuz kilometreydi, lakin otobüs başı dönmüşçesine mahalleler arasında dolanıp duruyordu. Haliyle yol uzadıkça uzuyordu. Özel araçla gelse yarı zamanda gelirdi. Mezarlığın kemerli kapısına bakınca içi ürperdi. Ulaşım bence onun için en basit problemdi. Asıl eşeğin büyüğü damdaydı. Kapının üzerinde büyümlü harfler ile “HER CANLI BİR GÜN ÖLÜMÜ MUTLAKA TADACAKTIR” yazıyordu. Ölümün tadı nasıldır acaba diye düşündü. Tadınca anlarız dedi. Kapının bir kanadı açık, diğeri kapalıydı. Karşıda caminin, minarenin ışıkları yanıyordu. Alacakaranlık altında mezarlıktaki her şey çok korkunç gözüküyordu. Etrafa bir göz gezdirdi. İlerdeki köyün minaresinin ışığının haricinde hiçbir ışık göremedi. Burası ormanlıktı. Mezarlığın dört tarafı ormanla çevriliydi. Orman mı yoksa mezarlık mı daha korkunç karar veremedi. Çevre köyün yolu mezarlığın önünden geçiyordu. Mezarlıktaki ağaçlar, kabir taşları kendisine gel gel çekiyor gibiydi.

Her geçen dakika akşamın karanlığı çöktükçe caminin ışığı belirginleşmeye başladı. Korkunç görüntüler, karanlık içinde belirli belirsiz silüetler dönmeye başladı. İndiğinde hemen karşıdan okuduğu kabir taşlarındaki yazılar silikleşip birbirlerinin içine girmeye başladı. Çok uzaklardan medeniyet sesleri geliyordu. Medeniyet hakikaten çok uzaktaydı.

Ormanın içinden gece gezginlerin sesleri geliyordu. Necati manyağa dönmüştü. Tüm duyu organlarının algı aralıkları maksimum seviyeye çıkarmış etrafı tarayıp, bakıyor, kokluyor, dinliyordu. Korkunç bir korku filminin içine düşmüş debeleniyordu. Yanlış söyledim. Debelenmiyor korkudan gözüne projektör tutulmuş tavşan gibi donakalmıştı. En küçük bir ses onu sıçratıyordu. Yeni gördüğü farklı bir görüntü tüylerini diken diken ediyordu. Tek kanadı açık kapının önünde kımıldamadan pür dikkat etrafı inceliyordu. Dante'nin cehenneminin kapısında idi.

Hayatının karar aşamasındaydı. Girmek mi? Girmemek mi? Gitmek mi? Kalmak mı? Acıdan ölen var mıydı? İşine de, gücüne de... Kararını verdi, verecekti. Ve verdi. Geri döndü. Bu ucube yerde bir dakika bile kalmaya tahammülü yoktu. Buradan şehre nasıl dönecekti? Elbet gelen giden olur, bir araba geçerd. Lakin buradan hemen uzaklaşması gerekiyordu. Şehir tarafı alacakaranlık orman yoluuydu. İlerde minare ışıkları görünen köy fazla uzak değildi. Köye

giderse olmadı bir taksi bulur şehre dönebilirdi. Köy daha mantıklı geldi. Tam hareket ediyordu ki bir ses duymasıyla bacaklarının bağı çözüldü. Ses mezarlıktan gelmişti. O kadar korktu ki kendini acil sıkmasa altına kaçırıyordu. Galiba bir iki damlada kaçtı gibi. O ilk duyduğu sesin şokunu atlatamamış iken bu sefer derinden gelen ses çok daha gür çıkmıştı. Tam koşar adım kaçacakken bu sefer içerden Necati diye adı ünlendi. Allah'ım bu nasıl şey? Sen beni neyle sınıyorsun? diye düşündü. Bildiği dualara başladı. Çok inançlı biri de değildi. Üç beş dua biliyordu, onu da yıllar önce yaz kurslarında okullarda öğrenmişti. Yarım yamalak. İhlası iyi bilirdi. İhlasa başladı. Cesaretini toplayıp sesin geldiği tarafa bakınca caminin ışıklarını perdeleyen bir adamın kendine el ettiğini gördü. Adam hem adıyla sesleniyor hem de gel gel diye el ediyordu. Her şey olağan gözüküyordu. Garip bir şey yoktu. Kendini çağıran bir âdem oğluydu. Her kim olursa olsun. Şu an ihtiyacı olan tek şey sığınacak, korkusunu paylaşabileceği birisinin olmasıydı. Hem belki şehre gidiyordur, kendisini de götürebilirdi. Hemen o tarafa yöneldi. Adamın yanına varınca tüm saygı ve hürmetle:

“Selamın aleyküm dayı” dedi.

“Ve aleyküm selam. Sen Necati olmalısın?” diye soru tahmin karışımı konuşunca:

“Evet dayı. Ben Necati. Siz adımı nerden biliyorsunuz?”

“Nereden olacak oğlum? Belediyeden aradılar. Bugün Necati adında yeni bekçinin iş başı yapacağını haber verdiler. Bu saatte buraya başka bir ademoğlu gelmeyeceğine göre. İlk gün için geç kaldın. Ben daha erken gelirsin diye düşünmüştüm” dedi.

“Geldim ama kalmayacağım” deyince:

“Niye ki? O da nereden çıktı?”

“Yok dayı. Burası kuş uçmaz kervan geçmez. Mezarlık. Mezarlığın bekçisi mi olurmuş?”

“İyi de evladım sen bunları gelmeden düşünüp üstlerinle konuşmadın mı?”

“Denedim dayı. Lakin bizi dinleyen kim?”

“Dinlemeseler de sen yine üniformanı giyip geldiğine göre kararını burada değiştirmiş gibisin”

“Valla ne yalan söyleyeyim dayı. Bir denerim dedim. Lakin bu iş benim kaldıracabileceğim bir şey değil. Eğer şehre gidiyorsan senden ricam beni de götürürsen sevinirim” deyince. Adam:

“Dur evladım. Acele karar verme. Hem niye böyle ayaküstü konuşuyoruz ki? Ben bu caminin imamıyım. Gel içeri girelim. Bir kahve yapayım. Oturur etrafıca konuşuruz. Karnın aç mı?”

“Yok dayı”

“Bak açsan dolap pide, lahmacun dolu, çekinme”

“Yok hocam. Gelirken ben o işi hallettim”

“Vebali günahı senin boynuna. O zaman bir acı kahve koyayım. Gel bakalım” Hoca önde Necati arkada ışığa doğru yöneldiler. Hoca hem yürüyor hem de Necati'ye etrafı tanıtıyordu. O ne kadar tanıtırsa da Necati onu dinlemiyor etrafı korkuyla inceliyordu. Onun gözünde her şey

korkunçtu. Her camide bir musalla taşı olurdu. Burada yan yana tam dört tane vardı. Gel sen ol da korkma. Hoca Camii'nin hemen yanındaki kapıyı gıcırdatarak açıp:

“Bak Necati aslında burası cami imamının lojmanı. Lakin bizimkiler de senin gibi burada kalmak istemediler. Mezarlık işte. Kendinden soğuk. Fıtratı böyle. Onun için burada şimdi kimse kalmıyor. İşin olmadığı boş zamanlarda ben dinlenmek için kullanıyorum. İki artı bir. Amerikan mutfak. Gördüğün gibi yetecek kadar mobilya eşya da var” Hoca konuşadursun Necati ışıkta korkusunun azalması ile etrafı inceliyordu.

Lojman girişten küçük bir hol ile Amerikan mutfaklı salona çıkıyordu. Alaturka misafir tuvaleti kapının hemen sağındaydı. Küçük banyolu alafranga tuvalet ise hemen onun yanında. Çamaşır makinası iki tuvaletin arasındaydı. Salon çok sadeydi. Karşılıklı iki çekyat, bir orta sehpa ve duvarda küçük bir plazma televizyon vardı. Salonun diğer tarafında da ince bir hol ile karşılıklı iki oda. Odanın biri bomboştı, üç beş karton kutu sağa sola atılmıştı. Diğerinde iki karşılıklı yatak vardı. Bu arada imam ev tanıtımını yapıp ocağa kahve cezvesini koyduktan sonra dolapların kapaklarını açarak içindeki mutfak gereçlerini gösteriyordu. En son buzdolabının kapağını açınca iki koli su, bir buçuk koli ayran ve üst üste sıra sıra konulmuş pide lahmacun katarlarını göstererek “burada aç kalmazsın” diyordu. Soğuk odaya mis gibi türk kahvesinin kokusu yayılınca Necati az daha kendine geldi. Hoca sırtındaki “rahat ol montu çıkar” dese de o belli belirsiz hissettiği ıslaklıktan dolayı “ben böyle iyiyim hocam” diyordu.

İmam da tahminen altmış küsür yaşlarında, tıknaz, kısa boylu, beyaz tenli, badem bıyıklı sevimli bir tipti. Şu ana kadar mezarlıkta gördüğü en pozitif şeydi.

Hoca kahveleri servis yaptıktan sonra:

“Anlat bakalım Necati kardeşim seni burayı ne getirdi? Madem geldin, ne gördün de vazgeçtin?” diye bodoslama soruyu soruverdi. İmam insana güven teskin ediyordu. Madem direkt sordu, sağa sola sapmadan doğruları direkt söylemek en iyisiydi.

“Korkuyorum hocam”

“Korkman çok normal. Burası mezarlık. Fıtratı soğuk...” deyince Necati hocanın yüzüne daha bir dikkatli baktı. Herkes gibi ölüsünden değil dirisinden kork demiyordu. Korkman normal diyordu. Adamı şimdiden sevdi.

“Hocam bu korku başka bir korku. Ölüden ödüm sıdar. Daha bugüne kadar hiçbir ölüye dokunmadım”

“Ooo. Ben çok dokundum. Çok yıkadım. Çok gömdüm. Bak bana. Daha kim bilir kaç tanesine daha dokunacağım. Sen şanslısın. Bugüne kadar hiç dokunmamışsın, bundan sonra da dokunman gerekmeyecek. Oğlum buraya imam, gassal olarak değil bekçi olarak geldin. Hiçbir ölüye dokunman gerekmiyor” deyince:

“Ya hocam mesele yalnızca dokunmak meselesi değil. Onlarla aynı ortamda bulunmak bile ödümü kopartıyor” dedi.

“Bu yalnızca algı meselesi Necati. Bu dünya kuruldu kurulalı kaç milyar insan gelmiş geçmiş sen onu biliyor musun? Oturduğun evin, yemek yediğin restoranın, çay kahve içtiğin kafenin

atlarında kimler yatıyor sen onu biliyor musun? Bilmiyorsun. Bilmeyince de korkmuyorsun. İnsan öldü mü ruhu başka boyuta gider. Geride kalan bedendir. Ettir. Sen hiçbir kasaptaki etlerin hareket ettiklerini gördün mü? Yediğin hamburgerin dile gelerek ısırma beni dediğine şahit oldun mu? İnsanlar korkarlar da neden korktuklarını bilmezler. Yaradan yarattıkları arasındaki boyutların etkileşimini ilahi emirler ile yasaklamıştır. Korkman normal olsa da gereksiz. Bana inan üç dört güne kalmaz alıacaksın. İmamlığa ilk başladığım yıllarda ben de senin gibiydim. En büyük derdim mevtayı nasıl yıkayacağım idi. Bak şimdi mezarlık camisinin imamıyım. Hem de gönüllü olarak”

“Burada olmak için gönüllü mü oldunuz hocam?” diye hayretle sorunca:

“Evet. Niye bunu o kadar şaşırdın ki? Burada çok rahatım. Galiba biraz da asosyal bir kişilikten kaynaklı. Şimdi sen anlat bakalım. Bu kadar korkuyla geldiğine göre baya müşkül durumdasın” demesiyle Necati hocaya en kestirme haliyle iki gündür kafasında dolanıp duran neden niçinlerin esaslarını hocaya özetleyiverdi. Hoca anlayacağını çoktan anlamış çözülemeye geçmişti.

“Bak Necati. Karar senin. Eğer benden bir nasihat istersen bir dene derim. Ben sana koruma duaları okuyup kutsayacağım. Senin için güvenli bir alan yaratacağım. Al bu cevşeni boynuna tak, o seni koruyacaktır. Sana bir de dua yazıp vereceğim daha da hiçbir şeyden korkmana gerek kalmayacak” deyip çekmecedden bir kâğıt kalem alıp Arapça bir şeyler yazmaya başladı. Adam ilaç gibi gelmişti. Onun yanında korkunun esamesi bile kalmamıştı. Hele cevşeni taktıktan sonra kendine daha bir güven gelmişti. Yazmayı bitirip kâğıdı itinayla kıvrırıp mutfak çekmecesinden aldığı bir buzdolabı poşetine koyup uzatıp:

“Bak şövalye gibi zırhlara büründün, daha da hiçbir şeyden değil korkmak endişe bile etme” dedi. Necati adamın ellerine sarılıp teşekkürlerini ilettiler. Hoca:

“Gece gelip burada vakit geçirebilirsin. Anahtarın bir kopyasını sana vereceğim. Bak orada bilgisayar da var. İnternete girebilirsin. Televizyon seyredersin. Dolapta yiyecek bol. Acıkınca yersin. Çekmecedde çay kahve de var. Hiçbir şeyden çekinme. Kendi evindeymiş gibi rahat ol” deyince Necati:

“Sağ olun hocam. Siz olmasaydınız mümkün değil burada kalamazdım. İçimi rahatlattınız. Allah ne muradınız varsa versin” dedi. Hoca:

“Hadi o zaman gel yapman gerekenleri sana söyleyeyim. Etrafı tanıtayım” deyince Necati’nin kafasında merak soruları dolaşmaya başladı. Ne yapacaktı ki? Dahası mı da var? Hoca:

“Fenerin var değil mi?” diye sordu.

“Var hocam” deyip kemerine takılı olan feneri gösterdi. Hoca eliyle feneri vermesini istedi. Necati verdi. Hoca bir inceleyip:

“Yok bu fener köreze. Burada bu iş görmez” deyip içeriye gidip elinde büyük ağızlı pastel renkli bir fener ile geri döndü. Feneri Necati’ye uzatarak:

“Al bunu kullan. Bu kuvvetli her yeri gündüz gibi yapar. Yalnız sabah şarja takmayı unutma” dedi. Takibinde cebinden bir anahtarı çıkarıp çipli bir anahtarlığa takıp Necati’ye uzattı. Bak bu lojmanın anahtarı, bu da raportör çipi.

“Raportör çipi de nedir Hocam?” Aslında Necati belediyede güvenlikte çalışanlardan o çipin ne olduğunu biliyordu da burada ne işe yarayacağını aklı almamıştı.

“Dün sizinkiler gelip üç köşeye cihaz taktılar. Saat başı gidip bu çipi okutman gerekiyormuş” deyince Necati’de tüm bet beniz gidiverdi. Fazla rahatlamıştı. Şimdi tekrardan tüm bu rahatlık kendini terk etmiş tepesine karşı konulamaz bir sinir gelivermişti.

“Salak mı bunlar Hocam!?! Mezarlıkta çip okutmak da neyin nesiymiş!?” diye bağırınca Hoca:

“Valla orasını ben bilmem Necati. Onu sizinkilere soracaksın. Gel ben sana cihazların yerini bir göstereyim” Necati hocayı bile aldırmadan mırıldanarak sayıp sövüyordu.

Hoca caminin anahtarlarından başlayıp neyin nerede olduğunu Necati’ye bir güzel izah etti. Raportör cihazlarının olduğu yerlere yürürken Mezarlığı da Necati’ye anlatıyordu. İlk cenazeler nereden gömülmeye başlamış, neresi aile mezarları, şehrin herkesçe tanınan birkaç ünlünün mezarı. Mezarlık ne tarafa doğru genişliyor. Günde ortalama kaç cenaze geliyor. Yürürken nelere dikkat etmeli falan da filan. Hoca turist rehberlerini geçmiş adeta mezarlığın şablonunu vaaz eşliğinde çıkarıyordu.

Üç tane çip cihazı vardı ve her saat bunların mutlaka bir kez okutulması gerekiyordu. Hani olur da okutmadı; okutmamasının niçinini raporlamak zorundaydı. Çin işkencesi. Yani gece boyu sekiz saat süren mesaisinde, yirmi dört defa okutmak demektir. İşin özü gece boyu mezarlıkta değirmencinin kör beygiri gibi dönüp duracaktı. Ne iş ama.

Hoca ile tanıtım oryantasyon gezisi bittikten sonra hoca gitmek için gocuğunu giyerken Necati’ye son telkinleri veriyordu. Ona sakın kalması, korkmaması için cesaret veriyordu. Vespa tipi motoru vardı. Motoru gürültü ile çalıştırıp kaskını takarken:

“Yarın sabah kapıyı çekip gidersin. Sabah sen gitmeden erken gelen falan olursa bekçiyim Osman Hoca on gibi gelir” dersin.

“Tamam hocam.”

“Necati dediklerimi unutma. İyi bakalım hadi kal sağlıcakla” deyip motoru sakın gaz vere vere kapıya yöneldi.

Necati mahsun mahsun Osman Hoca kapıdan çıkışıya kadar ardından seyretti. Kapıdan çıkıp sola köy tarafına dönünce duvarın üzerinden giden başını o görüş alanından çıkışıya kadar takip etti.

Gecenin sessizliği ortalığı bürüdü. Yalnız kalmıştı...

BÖLÜM 5

Kurbanlık koyundu... Aztek tapınaklarında rahibin karşısındaydı. Ziggurat tapınaklarından kesik başı aşağı yuvarlanacaklardandı. Sunak taşındaydı...Hollywood korku filmlerinin gözleri fal taşı açmış kaçınılmaz olanın bekleyeniydi. Kalem kırınlardandı...Elektrikli sandalyede elektriği bekleyendi... Darağacında yağlı urgan boynunda bekleyendi.... Yüz seksen ile otobanda giderken direksiyon kontrolünü yitirip spin atmaya başlayandı. Korkunun, dehşetin kucağında oturandı...

Osman Hoca kapıdan çıkar çıkmaz, ilk geldiğinde hissedip kapıda bıraktığı tüm korkular şimdi misliyle hücumla geçmişti. Bilinmezine içine sürükleniyordu. Hissettikleri dayanılmazdı. Tüm tüyleri baş kaldırmış isyandı.

Her şey çok korkunçtu. Esen rüzgâr... Rüzgârda sallanan ağaçlar... Öten baykuş...Eşini çağırın yusuçuk... Ürkek gözleri ile mezarlığa bir göz atınca gördüğü görüntü korkularını dehşete dönüştürdü. Mezarlığın görüntüsü değişmişti. Ay ışığı yansımalarında adeta her mevta kalkıp mezarının üzerine oturmuştu. Mezarlık canlanmıştı. Görünmez bir el kabirleri ters üst etmişti. Mezar taşlarının gölgeleri mezarın üzerinde biri oturuyormuş gibi gözüküyordu. Hele bu son görüntü korkudan titreyen vücudunu sara nöbetine döndürdü. Dişleri çoktan takırdayıp, alt çene ile üst çene kavgasına başlamıştı.

Osman Hoca'nın giderken açık kanadı da kapattığı kapıyı baktı. Kapı kapalıydı. Korku kapanın kapısı. Dehşetler diyarının kapısı. Koşar adım çıkmak istiyordu. Vücudunu söz geçiremiyordu. Kımıldayamıyordu. Zangır zangır titreyen bacaklar hareket etmiyordu. Bir an ardında biri varmış hissine kapılı verdi. Eğer hareket ederse omuzuna bir el uzanıp "op hemşerim, nereye gidiyorsun?" diyecekti. Gözlerini kapattı. İhlasa başladı. Kapanan göz kapakları retinada biriken gözyaşlarını dışa itmiş yüzünden aşağıya inmesini hissedebiliyordu. Necati o kadar kötü durumdaydı ki anlatıcı olarak onun hali ruhiyesini tarif edecek kelimeler bulamıyorum. Adamın haline içim gitti. Sen korkmuyor musun diye soran var ise; ödüm patlıyor.

Kaçıncı ihlası okudu emin değilim. Bir an Osman hocanın verdiği boynundaki cevşen aklına geldi. Eli ona gidip kavradı. Cebindeki koruma dualarının olduğu kağıt aklına geldi. Titreme frekans aralığı biraz düşünce ardını kontrol etmek için yakaladığı cesareti heba etmedi. Hızla ardına dönünce kimsenin olmadığını gördü. Lojmanın aralıklı kapısındaki dışarı sızan ışığı gördü. Can havliyle kapıya koşup hızla kapıyı kapattı. Bir süre sırtı kapıda adrenalinin

düşmesini bekledi. Sanki dışarıdan birileri kapıyı zorlayacakta destek oluyormuş gibi kapıyı iyice yaslanıp pervazların çitirtisini duydu. Kilit aklına geldi. Hemen geri dönüp kapıyı üst tırkısından tırkıladı. Anahtarı titreyen elleriyle sokup aşağı da kilitledi. Şimdi kendini daha güvende hissediyordu. Ya içerde birileri varsa diye düşündü. Hemen koşup her kapı ardına kadar kontrol edip lojmanın tüm ışıklarını yaktı.

Ya saklandıysa diye iç geçirdi. Korkuyla çekyatların altlarına baktı. Yatakların altına, gardiropun içlerine baktı. Yetmedi mutfak dolaplarına, buzdolabının içine kadar kontrol etti. İçeride kimsenin olmadığını kanaat getirince az daha rahatladı.

Günlerce yol yürümüş kadar kendini bitkin hissediyordu. Sigara içmesi gerekiyordu. Bu isteği hiçbir zaman bu kadar ihtiyaç duymamıştı. İçerde içmeme Osman Hoca ne der acaba diye düşünse de şu an o sigaradan daha önemli hiçbir şey olamazdı. Paketten titrek elleriyle bir sigara çıkarmaya çalıştı. Birini çıkarırken ikisini yere düşürdü. Önemsemedi. Çakmağı çıkardı. Yakmayı denedi. Parmakları yaşadıklarından buz gibi olmuştu. İki üç denemesinde anca çakmağın dairesini döndürüp senkronizeyi yakalayarak çakmak taşından çıkan kıvılcımı gazla buluşturup çıkan titrek alevi sigaranın ucuna yaklaştıracıktı. Kendini çekyata ceset kaslarının gevşekliğinde bırakıverdi. Sigarayı içmiyor, somuruyordu. Işığa doğru yükselen dumanları seyrediyordu. Başını döndürse de sigara iyi gelmişti. Yerde hemen ayağının yanında gördüğü sigarayı çekyattan kalkmadan alıp diğerinin izmariti ile yaktı. İkinci sigaranın sonuna gelirken terki diyar eden akli işlemeye başladı. Mutfaktan bir bardak altlığını kül tablası yapıp iki izmariti içine koydu. Islak havlu ile yere döktüğü külleri sildi. Tuvalet gidip çişini yaptı. Kendini daha güvende hissetse de yine de algıları tavandı. Ceylan kadar ürkekti. Av köpeği kadar kokuyu hassas. Kulakları denizaltı sonarı gibiydi. Gözleri kartal gözleri gibi tariyordu. Hayvansal dürtüler evrimin geçmiş dehlizlerinden çıkıp kendini esir almıştı. Tehlikeli Amazon ormanlarında, Afrika safarilerinde çırılçıplak dolaşıyordu. Her an bir yırtıcı üstüne atlayıverecekti. Burası oralardan beteri. En küçük bir seste, hışırtı da kendini donduruyor ortamı pür dikkat kesiliyordu. Vücudu adrenalinden ateş gibi yanıyordu. Kalbi coşmuştu. Midesinde gastrit volkanları fokurduyor, canını yakıyordu.

Vücudu az daha rölantineye inince kendi kendine konuşmaya başladı. Ne salaklığı kaldı, ne de aptallığı. Düşmanlarının kendisi için ardından söylemeyeceklerinden beterini kendi kendine söylüyordu. Geçmiş yaşamı ile hesaplaşıyordu. Kendinin burada olmasının neden niçinlerini irdeliyordu. Hem de acımasızca. Artık iç sesini dışarıya vermeye de başlamıştı. Mırıldanıyordu. Bazen konuşuyor o da yeterli gelmedi mi bağıra çağıra kendine küfür ediyor en acımasız hakaretleri kusuyordu. Tüm kabahat kendindeydi. Kimse suçlu değildi. Hayatının hiçbir kavşağında düzgün sapağı seçip sapamamıştı. Hep en kolay seçmişti. Her zaman ileri ile değil şimdi ile ilgilenmiş seçimleri de ona göre olmuştu. Al işte yanlışları seçe seçe herkesin öldükten sonra geldiği yerdeydi. Üstelik o yaşıyordu. Tabi buna yaşamak denirse diye düşündü.

Ne kadar saçma sapan bir yaşamının olduğunun muhasebesini yapıyordu. Sığ... Kemiksiz... Hatta omurgasız... Ne iyi bir oğul, baba, koca ne de adam olabilmişti. O kadar sıradandı ki gidip boş bir mezara yatıp üstünü örtse eti kemiğinden ayrışmadan bulunmazdı. Bu mu yaşamak? Yaşamın anlamı neydi? Bunu hiç sorgulamadığının farkına vardı. Koyun muyum

ben? diye bağırdı. Koyundu. Hem de en alasından. Önünde giden kendisi gibi benzerlilerin götünü görmekten başka bir bok görmeyen, koyundu.

Bir şeylerin değıştirme zamanı gelmiş de geçiyordu. Acaba dışarda yatanlardan kaçını benim gibiydi? diye düşündü. Cihazların yerlerini göstermeye gittiğinde Osman Hoca bazılarında bahsetmişti. Demek ki hayatta olduğu gibi öldükten sonra bile anılardan olmak lazımdı. Benim için daha mezarlıktan dönmeden adımlı olmasalar da cismimi unutacaklarından eminim diye düşündü. Olsam da olur, olmasam da...

Ne yapıyorum ben? diye sordu. Ne yapıyorsun oğlum sen? diye tekrar etti. Ne bok yiyorsun burada? Öldün mü? Geberdin mi? Ne işin var gecenin bu saatinde bu korkunç yerde? Sen aklını mı yitirdin? Hangi gerizekalı gecenin bu saatinde mezarlıkta olur? Al Osman Hoca bile yatsıyı beklemeden evine gitti. Belki beni beklemese akşam namazını bile köyünde, evinde kılacaktı. Yanda koca cami var. Cemaati yok. Memleketin aç, per perişanı sen misin? Mezarlık beklemek nedir ya? Gelip cesetleri mi çalacaklar? Gerçi Türkiye'nin en zengin adamı Vehbi Koç'un cenazesinin çaldığı aklına geliverdi. İyi de kardeşim adam o kadar zengin ki ölüsünün bile bir değeri var. Başka hiç böyle bir olay vuku bulmuş mudur?

Necati git gellerin arasında harman kovuyordu. Harman arpa buğday değildi. Kendisiydi. Yaşamıydı. Harman yeri de bilindik harman yerlerinden değil, mezarlıktı. Bu işte bir yanlışlık var diye düşündü. Burada olmanın nesi doğru ise? Hani öldükten sonra sorgu melekleri gelip kabirde sınava tabi tutuyorlar. Lakin o hayattaydı. Ölmemişti. Şimdi sorgucular Münker de Nekir de kendisiydi. Sorgulanan da kendisi. Tam bir oto sorgu. Ben adamı anlatmaktan yoruldum. Sizce bu sorgudan ne çıkar?

O kendi kendine sorgulaya dursun gece ilerliyor mesaisi başlamıştı. Gecenin yirmi üçünden sabahın sekizine kadar. Dokuz saat. Bir saat yemek, dinlenme sekiz saat çalışma... Yirmi dört kez çip okutmak.

Yok dedi. Bu iş olmaz. Dışarı çıkıp da kabirler arasında dolaşamam. İyisi mi sabaha kadar burada oturayım, sabah gün ışıır ışımaz çıkar giderim. Ölmeden de bir daha buraya gelmem. Önünden bile geçmem dedi. Dışarı Stephen King romanlarından beterdi. Osman Hoca'ya ne diyeceğim? diye düşündü. Adam dün onu teskin etmek için ne çaba göstermişti. Habersiz gitmek, ayıp olacaktı adama. Telefonunu da almamıştı. O gelesiye ben çoktan eve varırım. Artık anca benim ölümü görürse görür, varsın soracağı varsa o zaman sorsun dedi. Osman Hoca'yı düşününce cevşen aklına geldi. Cebindeki okunmuş kağıt. Acaba Hoca'nın dediği gibi zırha bürünmüş müydü? Dokunulmaz mıydı? Şu ana kadar sıra dışı hiçbir şeyle karşılaşmamıştı. Belki de adam haklıydı. Nefesi güçlü olanlardan olamaz mıydı? "Bir dene" demişti. Bir an içinde cesaret filizleri yeşermeye başladığını hissetti. Dışarıda da aynısı olmamış mıydı? Karşı kitaplıkta cilt cilt Kuran'ı Kerimlerin dizili olduğunu gördü. Eline onlardan birini de alırsa hepten dokunulmaz olurdu. Neden olmasın diye düşündü. Saat ilerliyor karar veremiyordu.

Raportör cihazları mezarlığın üç çevre duvarına asılıydı. Hoca kestirmeden götürmüştü. Kenardan araba yolundan gider ise mezarlığın içine de tam girmemiş olurdu. Bu sefer

kendisiyle cesaret testi dalaşına düşmüştü. Bir yanı “korkaksın oğlum “diyordu. Diğer yanı “git korkak olmadığını göster” diyordu. Korkak mıydı?

İşsiz güçsüz korkaklık mı? Gece boyu yirmi dört kez çip basmak mı? Zift yok. Koku yok. Sıcak yok. Ter yok. Çipi bas gel lojmanda otur. İyi de kardeşim dışarıyı mezarlık. Ölüden kime ne zarar gelmiş ki, dirisinden korkacaksın diye düşündü. İki gündür herkesin ağzında sakız o gıcık olduğu cümleyi şimdi kendi kendine söylerken bulmuştu. Bu paradoks onu tebessüm ettirdi. Kararı vermişti. Denemeyecek, yapacaktı. Zaman daralıyordu. Banyoya abdest almaya koştu...

BÖLÜM 6

Üst tırkıyı, aşağı anahtarı açmış eli kapı kolunda neredeyse bir dakikadır kulağı kapıda dışarıyı dinliyordu. İçi cayır cayır yanmaya başlamıştı. Kalp atışlarının sesini duyuyordu. Banyodaki musluktan damlayan suyun ritmik sesi kulağında çınılıyordu. Algı aralıkları maksimum seviyedeydi. Az daha olsa evrenin sesini duyacaktı. Dudakları kıpır kıpır ihlas okuyordu. Her şey stabil görülüyordu. Tüm gücünü topladı. Ya bismillah çekip kapıyı birden sonuna kadar açtı. Dışarı aydınlıktı. Elindeki Osman Hoca'nın verdiği güçlü el feneri ile karanlıkları bir taradı. Karşıdaki çimentoların üzerine örtülen muşambadaki fenerin yansıması ödünü koparmaya yetti. Bir ayağı dışarıda diğeri içeride elindeki feneri deniz feneri gibi etrafı taradı. Feneri tuttuğu taraf otoparktı. Diğer tarafa döndü. Diğer tarafta fazla derinlik yoktu. Anca ağaçları üstlerini görebildi. Onlarda gece karanlığında sıra sıra duran insan silüetleri gibi duruyordu. Her şey normaldi. Zaman çok daralmıştı. Yirmi dörtte yedi vardı. Ya şimdi ya da hiçbir zaman...

Bir elinde fener, diğer elinde Kuran önceden şemasını kafasında belleyip çizdiği yoldan öylesine hızlı koşuyordu ki, ayakları yere değmiyor gibiydi. Ne koşuş ama. Sessiz. Hiç sağa sola bakmadan at gözlüklü... Işığı araba farı gibi tutuyordu. Yalnızca gideceği yola. Ne sağa ne de sola. Yoldan başka hiçbir şey görmek istemiyordu. Hele ardıyla hiç ilgilenmiyordu. Ardındalardı. Dönüp baksa bayılacaktı. Önce kendini yakalamaları gerekti. Koştu. Yağmur sularını sıçratmamacasına adım atıyordu. Ayağı yere baskısız değiyordu. İlk cihaza ulaşmak kolaydı. Etrafında hiç kabir yoktu. Çipi cihaza tuttu, cihaz ötmedi, bir daha tuttu ötüp tamam sinyalinini verdi. En çok durduğunda korktu.

İkinci cihaz. Yarı yolda kabirler başladı. Hem de en yeni gömülenler. Yol daha tozlu, topraklıydı. Yolda taze çiçek kalıntıları, pide poşetleri, boş ayran kutuları vardı. Yoldaki toprak kalıntıları gitgide azalıyordu cihazın olduğu yere varmıştı. Tek dokunuş da çip okununca içi rahatladı.

Üçüncü cihaz. Şimdi aile mezarlarının olduğu zengin tarafından geçiyordu. Kilit taşlar daha muazzam görünüyordu. Yol kenarındaki çeşmenin birisinden musluk su akıtıyordu. Suyun

şırıltısı aklını alıyordu. Git gide yol kenarındaki otlar uzamaya başladı. Kilit taşlarının arasında bile otlar vardı. Yol daha oturmuş gözükiyordu. Mezarlığın ilk evredeki yerlerine doğru yol alıyordu. Bir an için cihazın yerini bulamadı. Cihaz bellediği yerde değildi. Bu tarafta bitki habitatu çok daha boyluydu. Mezar üzerindeki çiçekler, kenarındaki dikilmiş ağaçlar besiliydi. Haliyle eski taraf... Nerede bu cihaz. Işığı ne zaman sağa sola tutmaya başlayınca aklı çıkacaktı. Işıқта beyaz mermerler gölge oyunları yapıyordu. İstemese de üzerindeki isimlere gözü gidiyordu. Onun için her taşın, her bitkinin ardında birileri var da sobe deyiverecekmiş gibi geliyordu. Elindeki Kuran'ı Kerimi yuvasından çıkacakmış gibi atan kalbinin üzerine bastırıyordu. Acaba çok mu geldim? diye düşündü. Işığı geriye tutunca yol sapağını gördü. Burada mezarlığın sınırı bir parsel geriye gidiyordu. Bunu nasıl atlamıştı. Hemen sapağa koştu. Sola döndü. Hızlandı. İlerdeki direği görünce o kadar sevindi ki bir an nerede olduğunu unuttu. Koştu. Son saniyelerde çipi okutmayı başardı. Çok mutluydu. Mutluluğu bir an korkusunun üstüne çıkmış, tebessüm bile etmişti. Fazla sürmedi. Bir ürperdi. Tekrardan feneri hiç sağa sola tutmadan, kaçınıcı ihlası okuduğunu bilmeden, çok daha hızlı yoldan uçarcasına lojmana döndü. Kapıdan girer girmez kilitleri kilitledi. Kuran'ı Kerimi yerine koydu. Nefesi kesilmişti. Elleri bacaklarında domalır vaziyette bir süre bekledi. Nefesi düzelince yine kendisi yokken biri içeri girmiş midir şüphesine kapıldı. Tüm odalara, yatakların altlarına, kapı arkalarına, mutfak dolaplarına kadar baktı. Titreyen elleriyle zorlansa da sigarayı yakıp kendini çekyata attı. Başarmıştı. "Başardım!" dedi. "Başardım!" diye nara attı. "İşte bu" dedi. "Korkak değilim" ben dedi. Dedi de bir an akşamdan beri dinlediği sessizliği bozduğu için kendine kızdı. Fazla güven marazlık çıkarabilirdi. Kıvıldamadan dondu. Sessizliği dinledi. Banyodaki çeşmenin damla sesini duydu. Kalktı çeşmeyi sıkıştırdı. Aynaya bakmaktan korkuyordu. Bakmadı. Kış günü her yanına ter basmıştı. Sıkıdığı burmayı geri açıp elini yüzünü yıkadı. Reflekssen başını kaldırdığında aynada kendi yansımısını görünce yüreği ağzına geldi. Hemen kafayı öne eğeyim derken alnını aynanın önündeki ince rafa çarptı. Canı yandı. Ağzından istemsizce bir küfür çıktı. Havlu bile aramadan kolları ile yüzünü sile sile salona geri döndü. Kendini çekyata yatar vaziyet attı. Kendini yatar vaziyette çok savunmasız hissedip çekyatın ortasına kaykılır vaziyette oturup ellerini iki yana açtı. Her an her şeye hazırlıklı olmalıydı.

İlkini yapmıştı. Ödö sıtsa da yapmıştı. Tüm çipleri okutmuştu. İlki yapan ikinciye de yapar dedi. Hatta çok daha kolay yapar. Lojmanın içine girdiğinde kendine başka bir güven geliyordu. Az önce dışarda yusuf yusuf yapan, kaldığı için kendinden nefret eden adam şimdi kendine gaz veriyordu. Yine de düşündüğünden çok daha kolay olmuştu. Yapacaktı.

Dışarıdaki yedi dakikanın analizini yapmaya başladı. Onu en çok ne korkuttu... Neden çekindi... Neyi değiştirir ise daha rahat bu çipleri okutabilir onları irdeliyordu.

Ona en çok desteği elindeki Kuran'ı Kerim, boynundaki cevşen, cebindeki okunmuş kağıt verdi. Kuran elinde olmamalı. Elleri boş olmalı. Kuramı neyin içine koyabilirdi ki? Kalkıp etrafa baktı. Yatak odasında dolabın içinde küçük çanta görmüştü. Bak işte o işe yarar. Gidip gardırobu açınca bir değil iki tane küçük çanta gördü. Harika dedi. Çantaları alıp salona geldi. Her çantaya bir Kuran'ı Kerim koydu. Çaprazlama birini önüne diğerini ardına astı. Aynen düşündüğü gibi harika olmuştu. Dışarıda en çok arkasında görmediklerinden korkmuştu. Şimdi sıkıysa yaklaşsınlar bakalım. Kuran çarpı verir Alim Allah. Her iki çantada belden yukarıda, hiçbir sıkıntı yok. Çantaları saygıyla çıkarıp karşı çekyatın sırtlığına koydu.

Ağzı kayış gibi olmuştu. Mutfak tezgahına yöneldi. Kettlea su koydu. Sert bir Nescafe hazırlayıp su kaynayaşına kadar buzdolabından soğuk bir lahmacun çıkarıp bir sokum yedi. Çay kaşığı ararken çekmeceyi çektiğinde bıçakları gördü. Niye aklına gelmemişti ki? En büyüğünü eline alıp tehditkâr tavırla şöyle havaya bir iki savurdu. “Kılıç gibi mübarek” dedi. Bıçak elindeyken kendisini çok daha güvende hissetti. “Harika” dedi. Daha da bu bıçağı gece boyu yanından ayırmayacaktı. Koruma güvenlik şefi bıçağı da sertifika sormayacağına göre.

İki sigara eşliğinde sert kahvesini içti. Soluklandı...

Saat başına yirmi kala kalktı. Çantaları omuzuna arkalı önlü çapraz astı. Sol eline kurban bıçağını, sağ eline feneri aldı. İhlasa başladı. Tabi iki el dolu kapıyı açamadı. Bıçağı ağzına aldı. Feneri sol eline. Bıçak ağızda ihlası içinden okuyor. Dudaklar kilitli. Her şey hazır. Fener sağa geçti. Bıçak sola. Kapı kolu ile bıçak kabzası öpüştü. Ya hak! Ya bismillah! Sıkıyorsa gelsin Hüseyin Bolt da yakalasın.

Her şey daha tanıdıktı. Neyle karşılaşacağını az çok biliyordu. Koştı. Osman Hoca'nın dediğı gibi kendini zırlara kuşanmış şövalye gibi hissediyordu. Bir elinde mızrağı eksikti. Birinci, ikinci, üçüncü istasyon geri lojman. Berbat korkuyordu, lakin dehşet içinde değildi. Lojman da yine yatak altlarına kadar tüm kontrolleri yaptı. Bu sefer buzdolabına kontrol için değil ikinci lahmacunu almak için açtı. Hem de ayrılanla beraber.

Sabah altıya kadar bu seremoni aynı şekilde devam etti. Altıdan sonra gecenin karanlığı yerini sabahın alacakaranlığına bırakmaya başlayınca gece boyu üstündeki karabasanlar kalkmaya başladı. Pencere yansımalarını görmemek için gece boyu kapalı kalan perdeden dışarının aydınlığı süzölmeye başlayınca gidip televizyonu açtı. Gece boyu bekledikleri gelmemişti. Daha da bundan sonra isteseler de gelemezlerdi. Gün ne kadar da hızlı aydınlanıyordu. Gökyüzünün maviliğini kornişin altından görünce; Tamam dedi. Gidip perdeleri pencereleri açtı. İçerisi berbat sigara kokuyordu. Elleri ile havayı dışarı atmaya çalıştı. Kuranı Kerimleri, bıçağı, çantaları yerlerine koydu. Gidip sırtında terden sırlıklam olan atleti çıkardı. Gece boyu ıslak atlet rahatsızlık vermemiş iken sabah tenine tenine batmıştı.

Salına gerine kapıyı açıp dışarı çıktı. Gökyüzünün maviliğı harikaydı. Orman yemyeşil üzerlerinde kargalar kart sesleriyle günü selamlıyorlardı. Kuşlar daldan dala sabahın keyfini çıkarıyorlardı. Gece boyu hareketsiz olan asfalt yoldan geçen araçların lastik sesleri geliyordu. Mezarlığın her yerinden rengarenk açan çiçeklerden sonbahar çiğ taneleri damlıyordu. Caminin önünü çepeçevre çevreleyen biberiyeden bir dal koparıp kokladı. Ellerini üstünde gezdirdi. Kokladı. Elindeki dalı kulağının ardına taktı. Gün yükseliyordu. Tabiat yeni bir güne uyanıyordu. Her şey ne kadar dingin, huzurlu diye düşündü. Sanki medeniyetin çok uzağındaydılar. Mezarlık şimdi hiç de korkunç gözüküyordu. Sakinleri huzur içinde yatıyorlardı. Daha da lojmana girmede.

Mezar taşlarını okudu. Çiçekleri kokladı. Kurnası bozuk çeşmenin yanında oturup suyun huzur veren sesini dinledi. Çamurlu su birikintilerinden su içmek için konup kalkan arıları böcekleri seyretti. Kuşları, özellikle Arap bülbüllerinin şakımalarını dinledi. Kargaların sağdan soldan pide, lahmacun kalıntılarını nasıl bulup gagalarıyla sağa sola vura vura parçalayıp yemesini seyretti.

Yeni doğan günde yeniden doğmuş gibi hissediyordu. İmkansız başarımış gibiydi. Atomu parçalasa bu kadar sevinmezdi.

Son bir buçuk saatini mezarlığı aylak aylak dolaşarak geçirdi. Raportör ile çipi sakın sakın küçük çocuğun ağzına verilen uçak geliyor maması gibi şaka yapa yapa buluşturdu. Mezar taşlarında gördüğü birkaç tanıdık isim için Elham okudu. Eski anıları aklına geldi. Doğum ile ölüm yıllarının arasındaki farkların küçük olanları için üzüldü. Aile kabristan bölümündeki pergoleleri inceledi. Sekize beş kala son çipi basıp paydos dedi.

Asayiş bel Kemal'di...

BÖLÜM 7

Gündüz uykusuna alışkın değildi. Ne yaptıysa uyuyamadı. Fiziken bitkin ruhen çok dinç hissediyordu. Gece boyu yediği lahmacunlar, pideler midesine oturmuştu. Erimiyordu. Ev üstüne üstüne geliyordu. Kendini dışarıya attı.

Mahallenin kıdemli terzisi Erol Dayı'nın yanına gitti. Yol ekibindeki fosforlu yeleşini inceleyen Erol Dayı Necati'nin istediğine bir anlam veremiyordu.

“Ya Necati sen kafayı mı yedin? Ne diye bu yeleşin içlerine göz yaptırıyorsun. Yol yaparken gömü mü bulmayı ümit ediyorsun” diye sorunca:

“Erol Dayı, yaşlandın gittin hala şu terziliği bir öğrenemedin” deyince yaşlı adam kaşlarını çatıp:

“Hadi len oradan köftehor. Sana az kısa don dikmedim. Dedenin bile ikinci evliliğinde damatlığını ben diktim. Sen kime ne konuşuyorsun? Kurt kocayınca köpeğin maskarası olurmuş. Terziliği öğrenememişim, lafa bak. Git lan dikmiyorum. Kime diktirirsen diktir. Ben terzilerin piriydin oğlum. Sen ne diyorsun?” İhtiyar kaptırdı gidiyordu. Mahallenin kıdemli terzisinin huyunu bilmeyen mi var? Onu bir dürt, bir söyle bin işit. Necati İhtiyarın sinirli coşkulu konuşmasını zevkle seyrediyordu. İşin güzelliği burada. Lakin adama da acıyıp:

“Aşk olsun Erol Dayı. Bilmez miyim sen nasıl bir terzisin? Bilirim elbet. Benim demem odur ki müşteriyi bir dinle. Ne istiyorsa onu yap. Bak bu yeleşin içinde ardına önüne sen iki tane büyük cep yap. Ne diye sorguluyorsun? Sen, sana denileni yap. Ne yapacaksın ben içine ne koyacağım. Sen yap” dedi.

“Ülen oğlum yaparım yapmasına da içeriden yeleşin arkasına cep yapmak da neyin nesi? İçine bir şey koysan çıkarmadan alamazsın. Ne sikim kafayı bunu yaptırıyorsun? Sen benimle eğleniyor musun?” deyince:

“Valla dayı şaka yapmıyorum. Senden tek istediğim istediğim büyüklükte gösterdiğim yerlere cep yapman” dedi.

“Oğlum bak dikişler dışarıdan gözükür. İçine koyduğun yeleği potturur. Rahat edemezsin” deyince

“Dayı iş yeleği. Sen dediğimi yap senden başka bir şey istemiyorum” deyince:

“Sen bilirsin. Ben diyeceğimi dedim. Keyfin bilir. Bak sonra beğenmeyip gelip düzeltelim dersin işte o zaman külahları değişiriz” dedi.

“Yok dayı, gelmem” dedi. İhtiyar iki arkaya, öne de biri bir tarafa diğeri öbür tarafa dört tane cebi dikip Necati’ye doğru fırlattı. İhtiyarın ağzı da meşhur bozuktu.

“Al şimdi siktir git içine ne koyacaksan artık” Necati dükkândan gülerek çıkıyordu. İhtiyar terzi hala arkadan o meşhur sinkaflı kelimelerini saydırıyordu. İşin tadı buradaydı. Akşam dört otobüsüyle mezarlığa gitti. Dış kapı kapalı mezarlıkta kimsecikler yoktu. Osman Hoca bugün akşam ezanını da beklememişti anlaşılın. Karanlık basmadan lojmana girdi. Yine kapıyı kilitleyip her yerleri bir kontrol ettikten sonra saatini beşer dakika aralıklarla üç farklı zamana kurdu. Televizyonu açıp karşındaki çekyata uzandı. Akşamın hararetli kadın programlarından birini seyrediyordu ki ilk reklam gelmeden uyuyakalmıştı.

Saatın alarmına uyandığında bir an nerede olduğunun şaşkınlığını yaşadı. Aklının başına gelmesi uzun sürmedi. Her şey nasıl olurda bu kadar ters yüz olabilirdi. Dünün tüm korkuları karanlıkta mı bekliyordu? Sabah giderken ne kadar mutluydu. Şimdi ise uyanır uyanmaz gecenin korkuları etrafını sarıp sarmalayivermişti. Televizyonda dizi oynuyordu. Yine racon kesiyorlardı. Hemen televizyonu kapattı. Kımıldamadan ortamı dinledi. Kapıya baktı anahtar üstündeydi. Karnı acıkmış gibiydi. Yine aynaya bakmadan yüzünü yıkadı. Alnını çarpmadı. Buzdolabını açınca alt bölmede plastik kabın içindeki lokmaları gördü. Bugün menüde tatlı da var diye düşündü. Hemen yanında paketlenmiş yeşillikleri de görünce hepten sevindi. Bir tavada lahmacunları ısıtıp, yeşilliklere sara sara dürüm yapıp yedi. Lokmalar da kıvamındaydı. Bolca gömdü. Sigarayı tüttürdü. Keyiflendi.

Korkuyordu. Lakin düne göre sanki daha sakindi. Dehşet korkuları değildi. Yoğundu. Dünküyle kıyaslarsak en azından öldürücü değildi. Saat on bire çeyrek kala kalkıp çantasından yeleğini çıkardı. Evden beri çantayı hep göğüs hizasında taşımıştı. Yeleği son kontrolden sonra sırtına geçirdi. İhtiyar terzi dediklerinde haklı bile olsa tam istediği gibi olmuştu. İhtiyarın yeni diktiği ceplerde dört tane cep Kuran’ı Kerim vardı. İkisi arkada, ikisi önde. Osman hocanın okuduğu kâğıdı da tam kalbinin üzerindeki cebe koyunca yelek tam bir çelik yeleğe dönmüştü. Daha da hiçbir varlık kendisine yaklaşmazdı. E ne yapalım bizim mesleğin çelik yeleği de böyle oluyor diye düşündü. Düşmanına göre önlem. Kendine yaklaşan çarpılırdı. Buna tüm kalbiyle inanıyordu. Yine de korkuyordu.

İlk çip okutma döngüsünü koşa koşa, feneri yalnızca yola tutarak yaptı. Kendini lojmana zor attı, lakin dünküne göre çok daha iyiydi. Sabah beşe kadar dünkü psikolojide lojmanda zamanı geçirdi. Yalnızca tuvalete gittiğinde efsunlu yeleğini üstünden çıkardı. Her abdest bozduğunda gidip tekrardan abdest aldı. Sabahlara bayılıyordu. Sabahı beklemek bile geceyi uzatıyordu. Gecenin tüm stresini sabahın gelişi alıp götürüyordu.

Stresi günden güne düşüyordu. Eskisine göre daha az ürkekti. Dışarıda feneri artık sağa sola tutmaya da başladı. Hızlı yürüyordu lakin depar atmıyordu. Hatta koşmuyordu bile. Koşunca terliyor ne kadar değişirse de sonbahar serinliğinde atlet kendini rahatsız ediyordu. Buzdolabına alışveriş yapmış yemeklerini çeşitlendirmişti. Basit şeylerdi. Yumurta, menemen, tost gibi şeyler. Her gün de pide lahmacun yenmez ki canım. Önceleri televizyonu sessiz izlerken şimdi kısık sesle seyrediyordu. Kapılar hep kilitliydi. Ha birde dışarı çıktığında kapıyı aralık bırakmıyor tam çekiyordu.

Galiba mezarlığa alışıyordu...

BÖLÜM 8

Korku sarnıçta biriktirilen su gibi. Kullandıkça azalıyor. Korku diye bir şey yok aslında. İnsanın kendi yaratması. Korku olgusundan bahsetmiyorum. Yapay korkulardan bahsediyorum. Yoksa korku insanı hayatta tutan, sosyal yaşamdaki en belirleyici şeydir. Ölümden korkmazsan yaşayamazsın. Mahalle korkusu olmasa mahalle olmaz. Kamu korkusu olmasa kamu, sosyal yaşam olmaz... Bunun gibi binlerce madde yazabilirim.

Benim bahsettiğim insanların kendince ürettiği korkular. Korku hikayelerinden, büyüklerin ocak başlarında anlattıklarından, filmlerden ve daha birçok şeyden... Üç harfliler, hayaletler, mezarlık korkusu gibi insan üretimi korkular...

Necati'nin de zaman geçtikçe korkuları azaldı. Asri mezarlık ne kadar büyük de olsa günde sekiz on saatini orada geçiren biri için küçüktü. Ayını tamamlamadan Mezarlıktaki her şeyin şablonu Necati'nin hafızasına kazanmıştı. Nerede hangi ağaç, çiçek var biliyordu. Hangi mezarın taşı ne boyutta biliyordu. Büyüklükler, küçükler aile mezar çitlerinin yapısını biliyordu. Yolların kıvrımlarını, kilit taşlarının çukurunu, yükseltisine kadar... Mezarların bakımlı, bakımsız olmasına kadar. Hangi mezar taşında resim var, ne yazıyor çoğu ezberindeydi. İstese mezarlığı gözü kapalı gezebilirdi. Ne kadar yerdi ki zaten?

Güvenlik eğitimi ile ilgili araştırmalarında, iyi bir güvenlikçi için en korumalı durumun kamuflemenin iyi olup kendini göstermemesi olduğunu görmüştü. Görmek istiyorsan görünmez olacaksın diyordu. Artık fener elinde olsa da ezbere bildiği mezarlığı feneri açmadan gezmeye alışmıştı. Zaten bir süre karanlıkta kaldın mı gözler karanlığa alışıyor ay ışığı bile fenerin işlevini görüyordu. Sıra dışı bir his gelirse feneri yakıyordu. Hem de çakarlı yakıyordu. Hani olur ya karşıda bir canlı olursa gözlerini kamaştırması için.

Artık korkmuyordu. Hadi diyelim bir yeni gelen cenazelerin gömüldüğü bölümden biraz çekiniyordu. Zira bir keresinde oradan geçerken yerin altından boğuk bir patlama sesi duyar gibi olmuştu. Onun da niçinini internetten öğrenmişti. Mevta ölünce vücudundaki hayattayken baskılanan tüm bakteriler açığa çıkarmış. İnsanın öldükten sonraki şişmesi de bundan

dolayıymış. Şiş, şiş nereye kadar. En sonunda balon gibi patlarmış. Ne kadar toprağın altında da olsan yukarıdan da bu duyulabilirmiş. Mantıklı açıklaması olsa da yine Necati yeni sakinlerin olduğu yerden uzak duruyordu. Yoksa artık koşmadan çipleri okutuyordu.

Zamanı boldu. Sabaha kadar boş zamanlarında internette sörf yapıyordu. Televizyon seyrediyordu. Basit yemekler yapıyordu. Artık şehirdeki evinde yalnızca üç beş parça kahvaltılık bulunduruyordu. Neredeyse tüm yaşamı buraya kaymıştı.

Çevresinde ünlenmişti. Asri mezarlıkta gece bekçiliği yapıldığı tüm tanıdıkları tarafından duyulup sohbet, dedikodu malzemesi olmuştu. Eskinin vebalı uyuz keçisi, şimdinin ucubesine dönüşmüştü. Tanıdıkları kendisine ucube gibi bakar olmuştu. Şehrin yerlisiydi. Eskilerin neredeyse hepsini tanırdı. İzin günlerinde sosyalleşmek için kimin yanına gitse konuşulan tek konu mezarlıktı. Herkesin kafasındaki soru nasıl oluyor da gece orada çalışabiliyordu. Milyon kez anlattı. Şimdilerde en sevdiği cümle “ölüsünden değil dirisinden korkacaksın” dı. Diğerleri neyse en çok içerlediği kendi oğulların bile kendisine ucube gibi bakmalarıydı. Sanki babaları değildi. Kendisinden kaçıyorlardı. Sarılmaya korkuyorlardı. Bir keresinde küçük olana sarıldığında çocuğun kendini geriye çekerek, iğreti ile titrediğini görünce bir hafta kendine gelememişti. O kadar zoruna gitti ki, hayat boyu unutamayacağı bir travma oldu. Aynı adamdı. Kimseye bir zararı yoktu. Bazen acaba gassaller, adli tıp da çalışanlarda aynı şeyleri yaşıyorlar mı diye düşünmeden duramıyordu. Üstelik onlarda ölenle temas vardı. Kendisi ise yalnızca mezarlık bekçisiydi. Bırak teması meftayı görmüyordu bile...

İkinci ay bittiğinde kendisini mezarlığın mülk sahibi gibi hissediyordu. Mezarlığı sahiplenmişti. Günler uzamaya başlamış gün daha erken doğar olmuştu. Sabah gün ışığında neredeyse üç saat zamanı oluyordu. Çiçekleri otu çöpü seviyordu. Elinde bahçe makası çiçekleri buduyor, bakımsız mezarların otlarını temizliyordu. Adalet dağıtıcısı olmuştu. Dikimin mevsimiydi. Özellikle bol çiçekli zengin aile mezarlarından budadığı çiçek saplarını fakir bakımsız mezarlara dikip can sularını veriyordu. Mezarlıkta çeşmeden bol bir şey yoktu. Neredeyse her parselde bir hayrat vardı. İki tane beş litrelik pet şişe tüm ihtiyacını karşılıyordu. Cenaze yakınlarının üzüntüyle dikkatsiz araba kullanımdan kaynaklı ezdiği kenar taşlarını düzeltiyordu. Rüzgarın savurduğu pide lahmacun poşetlerini, boş ayran kutularını topluyordu. Diktiği çiçek fidelerinin kabirler üzerinde filizlenmelerini seyrediyordu. Çöpün sağına soluna atılan yarı yenmiş pide, lahmacunları toplayıp sol taraftaki boşluğa kırıntılıyordu. Sabahları ormanın aç kuşlarının gelip çabasızca yemelerini seyretmekten büyük keyif alıyordu.

Ucube denilerek itildiği sosyal yaşamdan daha güzelini kendisi yaratmaya başlamıştı.

Yalnız hem de yapayalnızdı. En yakın bellediği ailesi bile kendisinden kaçır olmuştu. Oğulları bile...

Şimdi en zoru her gün çektiği otuz otuz beş kilometre dur kalk sarsıntılı yolculuktu. İşin garibi mezarlığa zevkle, şehre yani eve ise zoraki gidiyordu. Zorkunuyordu. Kararını verdi. Sabah konuşmak için Osman Hoca'yı bekledi.

“Necati emin misin?”

“Eminim hocam. Emin olmasam niye sizden böyle bir şey isteyeyim ki?”

“Bak burası gündüz ana baba günü olur. Cenaze yakınlarının feryat figanları. Uyuyamaz rahat edemezsin” dedi

“Yok hocam. Ben ışıktan rahatsız olurum, uyuduktan sonra dışarıda davul çalınsa ruhum duymaz” deyince:

“Buranın mezarlık olduğunu biliyorsun değil mi? Geldiğinde bir saat bile kalmak istemiyordun. Şimdi ise hiç gitmeyeyim diyorsun”

“Hocam sizde her gün yetmiş seksen kilometre yol tepseniz siz de aynı şeyi dersiniz” dedi.

“Tamam. O zaman usulden ben bir müftüyle konuşup izin alayım. Kafamıza göre iş yapmamış oluruz”

“Bir sorun çıkmaz değil mi Hocam?” diye sorunca:

“Çıkmaz, çıkmaz. Hem müftü seni gıyabında tanıyıp takdir ediyor. Mezarlıkta yaptıklarını görmüyorum zannetme. Daha geçen gün senden bahsetti”

“Ne yapıyorum ki hocam?”

“Bakan görür yaptıklarını. Sen geldiğinden beri mezarlığın çehresi değişti. Bunu senden başkası yapamaz. Kaç cenaze yakınları kabirlerinin bakımı için bizzat gelip teşekkür ettiler”

“Beninkisi vakit geçirmek, zaman öldürmek hocam” dedi.

“Seninkisi öldürmek değil, ölüler diyarında yaşatmak evladım” dedi gülerek.

Ölüler diyarında yaşamak...

BÖLÜM 9

Ölüler arasında yaşamak? Emin olun diriler arasında yaşamaktan çok daha kolay. Bitip tükenmez sorular yok. Dedikodu yok. Onu giydin bunu giydin yok. Kim kime ne yapmış, o neden bunu yapmamış yok. Ego yok. Kavga sok. Mülkiyet yok. Kısaca neredeyse yerin yüzünde olan hiçbir şey altında yok. Burada ucu sonu gelmeyen dinginlik, huzur var. Tabi kabirlerinin içine giremediğimiz, diğer tarafa gidip gelemediğimiz için ne durumdalar, orada ne var ne yok halleri nice dir onu bilemeyiz. Ben alttaki değil üstteki durumdan konuşuyorum. Beni de üst ilgilendiriyor diye düşünüyordu.

Sakin. Dingin. Huzurlu...

Lojmana yerleşeli on günü geçti. Niye daha önce gelmediysem? Beni tanıyan otobüs şoförlerinin dikiz aynalarından beni kesmelerini dedikodumu yapmak için inmemi beklemelerini niye katlandım ki? diye düşünüyor. Burada her şey stabil. Huzurlu. Hele komşuları hiç sormayın. Çok iyiler. Sakinler. Huzurlular. Etliye sütlüye karışmıyorlar. Yüksek sesle müzik dinleyip şarkı türkü söylememi bile bir şey demiyorlar. Sabahlara kadar televizyon seyrediyorum ona bile bir şey demiyorlar. Sanki ruhları çekilmiş. Sinirleri alınmış gibiler. Tek kusurları çok utangaçlar. Geleli on gün oldu daha bir tanesi kışını kaldırıp iki kap yemekle hoş geldin komşu demediler. İçerde ne yapıyorlarsa yattıkları yerden kalkamayacak kadar tembeller. Geleli kaç gün oldu yolda belde daha birisini rastlamadım. Benden mi kaçıyorlar ne? Necati'ye sorsan lojmanı, yeni hayatını bence böyle tarif ederdi.

Üçüncü ayı bitirdiğinde artık izin gününde bile şehre inmiyordu. Gece ne kadar sessizse gündüz o kadar hareketliydi. Cenazelerin biri gömülmeden diğeri geliyordu. Bazen iki hatta üç cenaze namazı aynı anda kılınıyordu.

Osman Hoca kuşluk vakti on, on buçuk gibi geliyordu. Cenazeler öğle ve ikinci namazlarına müteakip cenaze namazları kılınıp gömülüyordu. Cami avlusunda gasilhane vardı lakin gassal yoktu. Bundan dolayı burada yıkanma olmuyordu. Cenazeler yıkanıp geliyordu. Hatta çok biri mahallesindeki camide cenaze namazları kılınarak getiriliyordu. Osman hocanın iki tane

yardımcısı vardı. Üç hoca dört ayrı paftada görev yapıyorlardı. Cenaze merasiminde kalabalıkların birbirine karışmaması için dört ayrı parselde merasim gerçekleşiyordu. Ortalama günde üç ile beş cenaze geliyordu.

İlk günlerde Necati pek ayak altında dolaşmasa da zaman içerisinde kalabalıkların içerisinde kaybolduğunu fark etti. Lojmanda uykusu, yapılacak bir işi yoksa ne diye otursun ki? Dışarlarda geziyor bazen tanıdıklara bile rastlıyordu. Bilmeyen kimseye burada çalışıp lojmanda kaldığını söylemiyordu. İki kez mahalleden iyi tanıdıklarına rastlamış, lojmanda bir kahveye davet etmişti. Her ikisi de suratlarını ekşiterek kibarca iş yoğunluğundan dolayı hemen gitmeleri gerektiğini söylemişlerdi.

Adettendi. Cenaze yakınları cenaze merasimine gelenlere ikramlar getiriyorlardı. Genelde de anlaşılmış gibi pide, lahmacun. Lokum, bisküvi, çikolata falan. Onlardan otlaklanıyordu. “Başınız sağ olsun emir Allah’tan” diyordu. Onların dertlerine ortak oluyordu. Bazen daha mezarın başında mevta gömülmeden yakınları arasında arbede çıkıyordu. Taşlı sopalı kavga edenler bile oldu.

İnsanların yüzlerine bakıp, gördükleri mimik değişikliklerinden manalar çıkarmaya çalışıyordu. En çok gördüğü derin pişmanlıklar. Hem de ne pişmanlıklar. Yakılan ağıtları dinliyordu. Gidenin üzüntüsünün yanında kalanın pişmanlıklarını o ağıtlarda görüyordu. Cenaze merasimine gelenlerin davranışlarından mevtanın dünyalığını sorguluyordu.

Ölüm Allah’ın emri. Herkes bir gün elbet ölecek. Hatta birçok ölüm bir lütuf. Çok yaşamak bir marifet değil bir süreden sonra işkence. Yaşlı cenazeleri olağandı. Tabiatın, yaratanın kanunuydu. Genç cenazeleri ise çok acılı oluyordu. Onu fark ettiği anında hemen oradan uzaklaşıyordu. O acıya dayanamıyordu.

Mezarlığa birde sık sık kabir ziyaretine gelenler vardı. Gidenle aralarındaki bağı koparamayanlar. Uzakta değil, her daim yanında olmak isteyenler. Bunlar fazla değil idi. Osman Hoca’nın demesine dini bayramlarda bayram ilk mezarlığa gelirmiş. Necati henüz burada şahit olmasa da bunu biliyordu. O da her arife günü mutlaka mezarlık ziyareti yapardı.

Ha birde mezar kazıcılarını unutmamak lazım. Zor birçok bakımdan kendisinininki gibi efsunlu bir iş. Lakin bahşisi iyi. Çok yamanlar. O kadar tecrübeliler ki kime, nasıl yanaşacaklarını neler yapacaklarını her şeyi mükemmel organize ediyorlar. Âdettendir mutlak bahşiş veriliyor. Çok az nazlansalar da kimseyi göstermeden başınız sağ olsun diye uzatılan el boş gidiyor dolu dönüyor. Doğruca cebe. Aradaki fark burada ilk hamleyi ilk eli uzatan cenaze yakını oluyor. Ha bu arada Osman Hoca ve yardımcılarını unutmayalım. Onların kabulü çok farklı. Onlarda naz bir kadime daha fazla, ele kesinlikle verilmiyor, üzerlerindeki cepkenin yan cebine sokuluyor. “Vay hocam vay. Şimdi niçin gönüllü geldiğini anlıyorum gibi” diyor Necati. Asosyal kişilikten çok ceple alakalı diye düşünüp için için gülüyor. Bahşiş almayan tek çalışan Necati. Oysaki mezarlığın herkesçe beğenilip konuşulan şu andaki peyzaj görüntüsünün mimarı da bahçıvanı da kendisi. Necati kim? Kim nerden bilsin?

BÖLÜM 10

“Ülen oğlum gördüm diyorum. Ödüm sıddı.”

“Saçmalama lan. Hayaletmiş... Bu devirde hayalet mi kalmış oğlum?”

“Bak Hasan. Gördüm diyorum oğlum. Sen nesine anlamıyorsun. Gördüm. Allah canımı alsın şuradan kalkmaya nasip olmasın gördüm. Hakan var ya hani şu housekeeping den onun düğünü vardı. Düğünden sonra arkadaşlarla bara gittik. Gece bir bir buçuğa kadar bardaydık. Sonra dağıldık. Hadi çorbacıya, yolu falan say gece üç sularına doğru geçtim. Tam kapının önünden geçerken kapının üzerinden kalkıverdi. Parıl parıl parlıyordu. Panikle neredeyse arabayı şarampole yuvarlıyordum zor toparladım. Kazık fren yaptım. İnanmıyorsan git bak lastik izleri hala yolda duruyor” deyince Hasan:

“E sen onu gördün,o ne yaptı?”

“Valla dikiz aynasından her şey ayan beyan gözüküyordu. Kapının üzerinde durmuş bana bakıyordu. Sonra içeri doğru uçu” deyince:

“Get lan. Parlıyormuş muş, uçmuş muş. Bizi mi yiyorsun?” deyince tekrardan Eyüp etrafında toplananlara özellikle de anlattıklarına inanmamada ayak direten Hasan’a bakarak bozuk plak gibi cumartesi günü mezarlıktan geçerken gördüğü hayaleti o anın heyecanı ile anlatıyordu. Her şeyi o kadar net görmüştü ki o günden beri dehşet içindeydi. Yatağı bile kardeşinin odasına taşımıştı. Yalnız yatamıyordu. Gördüklerinden ödü kopmuştu. Gerçi Hasan'ın harici neredeyse herkes kendine inanıyordu. Sonuçta Eyüp düzgün, yalanı dolanı olmayan akli başında bir gençti. Özü sözü güvenilirli. Olay üç beş günde tüm köye yayılmıştı.

Şimdi plağı başa saralım. Olayı bir de anlatıcı olarak siz benden dinleyin.

O gün dolunay vardı. Harika bir geceydi. Cumartesi’ydi. Genelde herkesin en sevdiği gün. Hava berraktı. Necati bu güzel gecede kapalı yerde kalmak istememişti. Kaç gündür girişin orman tarafından bir Yusufçuk sesi dikkatini çekiyordu. Sesi daha iyi duymak, gökyüzündeki

yıldızları seyretmek için kapının üzerindeki betona çıkıp yüz üstü yatmıştı. Işık kirliliği olmayınca yıldızlar harika gözüküyordu. Dolunaydan dolayı bugün yıldızlar sönükleşse de bu gece de dolunay sini gibiydi. Lakin yattığı yerde farkında olmadan iş şekerlemeye dönmüş uyuya kalmıştı. Bir gürültü ile irkilerek uyanınca bir anda oturur vaziyete geçti. O gürültü dediğim şey Eyüp'ün arabasının sesiydi. Necati kendine gelmeye çalışırken acı bir fren sesi duydu. Hemen ne oluyor diye ayağa kalktı. Az ileride bir araba yolun ters tarafında azda yola çapraz yamuk duruyordu. Bir terslik var herhalde gidip bir bakayım diye aşağıya atladığında arabanın patinaj sesini duydu. Kapıyı açıp asfalt yola çıkasına kadar araba çoktan uzaklaşmıştı. Olan buydu.

Bir eklemede ben yapayım parlayan Necati'nin sırtındaki fosforlu efsunlu yeleşiydi.

Göle ilk maya çalınmıştı. Yani tutarsa. Dediler kodular. Çok severiz ya abartmayı, içine bir şeyler katmayı...

İnsanlar korkuyla baktığı mezarlığı geliş gidişlerde dikkat kesilmeye başlamış olsa gerek ki; bizim Necati'yi görenler veya hayal ettiklerini gördüm sananlar türemeye başladı. Haber şehre yayıldı. Komşu köyde oturan Osman Hoca'nın kulağına kadar gitti. "Bizim Necati'dir o" dediyse de inanlar olsa da çoğu dinlemedi bile. Bu tür hayalet öyküleri içinde tarifsiz gizemler adrenaliner saklar. İnsanlar da bunlardan çok hoşlanırlar. Zaman içerisinde mezarlık bekçisi Necati, mezarlık hayaleti oldu çıktı.

Sosyal medya fenomenleri böyle bir cevheri kaçırmırlar mı? İki kız, bir amatör kameraman üç kişi mezarlığa çekime geliyorlar. Aslında o kadar gürültü çıkarmışlardı ki daha Necati onlar mezarlığın duvarından içeriye atladıklarından beri uzaktan izliyordu. Kaç kişi olduklarını tam seçemese de kalabalık oldukları kesindi. Gerçi sesleri tiz çıkıyordu. Ara sıra tiz bağırışlarını duyuyordu. Asfaltın kenarından güney doğu köşeden girmişlerdi. Ellerindeki fenerle mezarlığı tarıyorlardı. Hırsız olmadıkları kesindi. Zira orada çalınacak hiçbir şey yok ki. Değerli şeyler caminin, lojmanın ardındaydı. Hem onları çalmak için kamyonla gelmeliydiler. Hırsız değillerdi ama gecenin ikisinde mezarlığa geldiklerine göre muhtemelen arsızlardı.

Baskın basanıdır. Geniş bir daire çizerek arkalarından gizemli ziyaretçilerine yaklaştı. Dört kişilerdi. İki kız. İki erkek. Yeni yetme ergen gençlerdi. Gençlerin ikisinin elinde kamera vardı. Çekim yapıyorlardı. Oğlanları tam seçemese de kameranın ışığı kızları aydınlatıyordu. Pastel renkli iyi spor giyimlilerdi. Hadi olsun olsun on yedi on sekiz yaşlarında ergenlerdi. Kızın korkmuş ışıkta parlayan faltaşı gözleri ile "Hadi gidelim, korkuyorum, buraya hiç gelmemeliydik" tarzı şeyler söylüyordu. Diğer kız daha cesaretliydi. "Değerli arkadaşlar, değerli takipçilerimiz sizlere kimsenin girmeye cesaret edemediği mezarlıktan sesleniyoruz" diyordu. Ara sıra yanında gitmek için kendini paralayan kıza teskin edici şeyler söylüyordu. Mezarlık hayaletinden bahsediyordu. Necati tüm olan biteni saklanmış olduğu ağacın arkasından çömelmiş ilgiyle seyrediyordu. Bu gece kendisine eğlence çıkmış gibiydi. Sonra kameralı genç elindeki bir şeyleri arkadaki mezara bıraktı. Sonra eliyle kızları o mezarı işaret etti. Kızlardan bir o tarafa kaçır gibi yaptı. Kamera ışığı mezarı aydınlattı. Kız mezarın üzerinde az önce arkadaşının bıraktığı şeyi bulmuş gibi hayret çığlıkları attı. Necati kızın elindeki şeyi görebilmek için gruba biraz daha yaklaştı. Çalı süpürgesi tellerinden insan şekli verilmeye çalışılmış bir oyuncak gibi bir şeydi. Kız burada büyü yapılmış gibi şeyler

konuşmaya başladı. Çok heyecanlılardı. Sanki büyük bir keşif yapmış gibilerdi. Korkan ise daha da korkmuş gibiydi. Necati ise gençlerin bu davranışını saygısızlık fütursuzluk olarak gördü. Siz adrenalin, oyun mu arıyorsunuz? Kolay. Ben size hemen bir tane hazırlayayım, beraber oynarız diye içinden geçirdi.

Az ilerdeki çeşmeye gitti. Yerdeki çamurlardan ellerine yüzlerine sürüp karartı. Gençler yeterince çekim yapmışlardı. Numaralarını da yapmışlardı. Birazdan giderlerdi. Nereden içeri girdiklerini görmüştü. O tarafa gidip uygun gördüğü bir mezarın üzerine yatıp kaldırdığı başı ile gençleri takip ediyordu. Tahmininde yanılmamıştı. Grup ona doğru geliyordu. İki kolunu çolakmış gibi havaya kaldırıp bekledi. Ne zaman ki korkuyla mezarlığı tarayan ışıkla kolları kavuştu ortaya hiç hoş olmayan bir görüntü çıkıverdi. Gençlerden bir çığlık yükseldi ki ormanın gece sakinleri sustu. Belki ilerdeki köyden bile duyulmuştur. Gençler çığlık ata ata içeri girdikleri duvardan uçarak dışarı çıktılar. Arabanın patinaj sesi ortalığı yıktı. Çıktıkları yere gittiğinde yere atılmış kamerayı gördü. “Geri zekalılar” dedi. “Yarım göt le ne işiniz var burada” Kamerayı alıp lojmana döndü. Gece boyu gençlerin halini hatırlayıp güldü. Komikti...

Ertesi günü çok da komik olmadığını anladı. Meğerse gençler canlı yayın yapıyorlarmış. Necati'nin çolak elini bir gençler değil tüm takipçileri görmüş. Olay sosyal medyada viral olmuş. Şaka yapayım derken iş kakaya dönmüş. Kızlardan biri altına kaçırılmış. Kamera koşar adım çekerken kızın krem eşofmanındaki kahverengilik her adımda daha belirgin oluyor. Kızların her ikisi de hastanelik olmuş. Psikiyatrik tedaviye başlamışlar. Nerden mi biliyorum? Necati otuz üç bin küsürüncü takipçiyken, ben de bir fazlasıyım.

Eyüp'ün hayalet hikayesinden sonra üstüne bu olay tuzu biberi oldu. Necati'yi gece karanlığı ay ışığında elleri cebinde mezarlıkta gezerken başka görenlerde olmuş. Gerçi gördükleri ay ışığında yansıyan fosforlu iş yeleği. Necati'nin efsunlu çelik yeleği. Birde bunu korkuyla farklı anlamlar yüklenen ağaçları, mezar taşlarını, çiçekleri de eklediniz mi; bizim mezarlık oldu mu hayaletli, cinli perili...

BÖLÜM 11

Bahar geldi. Mezarlıktaki bitkiler çiçekler çoştı. Kabristan, mezarlıktan öte harika peyzajlı park bahçelere döndü. Onu da kulp buldular. Tüm bu bakımı geceleri hayaletler yapıyorlarmış. Komik...

Mayısın ortalarında inşaatçılar tam tekmil geldiler. Yeni tuvaletlerin, gasilhanenin, çevre düzenlemesinin bitirilmesi iki ayı bulmadı. Son rötuşları atıyorlardı. Necati kara kara düşünüyordu. Burada çok rahattı. İş bittikten sonra ona ihtiyaç kalmayacaktı. Hırsızlar gelip de mezarlardaki kemikleri mi çalacaklardı. Bir şeyler yapmalıydı. Yaptı da...

İzin gününde şehre indi. Gün boyu ne kadar esnaf tanıdıkları var ise; geçiyordu, uğradı. Akşam dışarıda güzel bir restoranda çocukluk arkadaşı Harun ile yemek yiyip, akşam geç saate kadar o kafe senin bu kafe benim dolaştılar. En sonunda yol kenarı bir barda iki kadeh atıp evlere dağıldılar.

Dedesinin jivasını bindiği gibi ara yollardan, ana yolların kamera olmayan yerlerinden geçme mezarlığa geldi. Yapacağını yaptı. Geldiği yollardan geri dönüp eski motoru her zamanki yerine park edip, motoru çalışmaz duruma getirdi. Mangaldaki küller ile bir güzel tozlandırıp duşa gitti.

Sabah yine erken kalkıp şehri tavafa başladı. Dünkü görmediği tanıdıkların yanlarına geçerken uğruyordu. İkindiye doğru telefonu çaldı. Belediyeden arıyorlardı. Koruma güvenlik şefi kabadayı eski emniyetçi idi arayan. Adam telefonda sinirli ve telaşlı karışımıydı. Nerede olduğunu sordu. Necati yerini söyledi. Tesadüfe bak belediyeye yakındı. Şef hemen “belediyeye gel” dedi. Necati “aracım yok bir saate kadar gelirim” dediyse de şef “tut bir taksi hemen gel” diye ısrar edince; “Tamam” dedi.

“Müdürüm dün ben izinliydim. Şehirdeydim”

“Bir gün önce hiç sıra dışı bir şey görmedin mi?”

“Yok. Ne oldu ki?”

“Elin körü oldu. Kalk başkanın yanına gideceğiz”

“Başkanın yanına mı. Benim başkanla ne işim olur ki?” diye sorunca:

“Onu oraya gidince göreceğiz. Hadi sallanma. Ben geleceğini haber etmiştim. Bizi bekliyor” deyip kravatını sıkıştırıp, kıyafetine bir çeki düzen verip önden kapıya yöneldi. Şef önde Necati arkada Belediye Başkanının makam odasına vardıklarında sekreterin odası bile bir sürü tanıdık isimle doluydu. Şef kapıyı çalıp içeri girdiğinde Necati de şefin ardında yükselen adrenalinini bastırmaya çalışıyordu. Başkanın odası ana baba günüydü. Şehrin ileri gelen iki ailesinin büyüklere başkanın odasındaydı. İçeride oturacak yer yoktu. Şef başkanın çaprazında herkesi görebileceği şekilde pozisyon aldı. Başkan:

“İşte bizim bekçi” diye kapının önündeki Necati’yi gösteriyordu. Güvenlik şefi:

“Başkanım ben tekrar sordum. Dün Necati izinliymiş. Tüm gün şehirdeymiş” dedi. Başkan:

“Necati mezarlıkta olanlardan senin haberin var mı?” diye sorunca Necati:

“Ne olmuş ki?” diye soruyu soruyla cevap verdi. Başkan:

“Mezarlığı birileri talan etmişler” dedi. Necati:

“Talan mı etmişler. Hırsızlık mı? Orada boşta bir malzeme kalmadı ki?” dedi.

“Yok öyle değil. Birileri mezar taşlarını, mermerleri kırmış” dedi. Necati:

“Niye ki?” diye sorup içerdeki kodamanlara bakınca Başkan:

“Ne bilelim biz oğlum? Senin bir şeylerden haberin var mı diye soruyorum” deyince:

“Yok başkanım. Ben pazar günleri izin yapıyorum. Şehirdeydim”

“Pazarları kimse olmuyor mu?” diye sorunca:

“Olmaz mı? Osman Hoca hep orada. Pazarları pek cenaze gelmez. Gelirse de Osman Hoca ilgilenir. Kabirler zaten önceden kazılı olduğu için iki işçi yeter” dedi. Şef:

“Başkanım olay zaten gece olmuş. Gündüz orada olanlarla ben konuştum. Yapan Necati’nin izin gününü beklemiş” deyince. Necati:

“Müdürüm mezarlıkta ne olmuş bana da bir söyleseniz belki bir yardımım olur” dedi. Başkan:

“Kötü olmuş. Birileri girip aile mezarlıklarını darmadağın etmiş” dedi Necati:

“Niye ki?” diye sorunca başkan kızdı.

“Ne bileyim niye?”

“Onca mezardan ne istemiş?” diye sorunca Başkan:

“Hepsini değil. Şehrin iki en köklü ailesinin mezarlarını...” deyince Necati misafirlere bir baktı. Hepsini tanıyordu. Gerçi hepsini tüm şehir tanıyordu. Birisi ile geçmişten az çok

selamlaşmaları vardı. Necati başkan sözünü bitirir bitirmez eliyle ona sizinkiler mi diye sordu. Adam anlamıştı başıyla evet dedi. Başkan Necati'ye:

“Biz, jandarma bu olayı soruşturuyoruz. Elbet yapanları bulacağız. Şimdi senden isteğimiz bu olay aydınlanasına kadar izin yapmadan çalışman” deyince Necati:

“İzinsiz?” diye tekrar etmişti ki. Başkan:

“Failleri bulasıya kadar. Baktık olmadı izin gününde bir başkasını görevlendiririz. O zamana kadar” diye rica minnet sorunca:

“Olur başkanım. Kalırım” deyince herkesin yüzü bir tebessüme çaldı. Başkan:

“Tamam. Anlaştık. Bu emeğinin karşılığını da alacaksın” deyince:

“Siz ferah olun başkanım ben bir daha böyle bir şeyin olmasına zinhar müsaade etmem” dedi. Başkan:

“İyi bakalım. Hadi sen git. Şefe de Necati'ye evine kadar birileri atıversin” dedi. Odadaki herkes Necati'nin fedakârlığına karşın minnet duydukları yüzlerindeki kısık gözlü acı tebessümlerden belliydi.

Necati'nin de şefin arkasından başkanın makamından çıkarken dudakları oynuyor yalnızca kendi duyacağı şekilde bir şeyler mırıldanıyordu. Kimse duymadı ama ben duydum.

“Pezevenk. Ne failleri, ne de izin günümde çalışacak birini bulabilirsin” diyordu. Burada pezevenk anlayacağınız üzere başkan oluyordu. Necati müşkül müşkül makamında oturan başkana bir göz ucuyla baktı. Kapıdan çıkarken son bir kez nefret ettiği adama gıyabında küfür etti.

Necati'nin ne yaptığını anlamayanlara ben bir kez tüm açıklığı ile anlatı vereyim. Olan şuydu.

İnşaatın başlaması Necati'ye dert olmuştu. Her şey bu kadar yoluna girmişken şimdi yeniden yol yapımına gitmeyi kesinlikle istemiyordu. Mezarlık onun için çiçek, hobi bahçesi gibiydi. Elleriyle dikmiş yetiştirmişti. Rahattı. Karışanı görüşeni yoktu. Huzurluydu. Çok emek vermişti. Seviyordu burayı. Yuva bellemişti. İki yüzlü insanlardan uzaktaydı. Komşuları iyiydi. İnşaat bitince kendine ihtiyaç kalmayacaktı. Nasıl burayı bırakıp gidecekti?

İhtiyaç yoksa ihtiyaç yaratırız dedi. Bir ay boyunca bu sarmaldan bir çıkış yolu aradı. Harika bir plan yaptı ve imtina ile de uyguladı. Tereyağından kıl çeker gibi.

İzin günlerinde kimseye belli etmeden dedesinin külüstür motorunu tamir etti. Mekanikten nefret etse de sonuçta iki yıllık meslek yüksek okulu motor bölümü mezunuydu. Motoru yürür duruma getirdi. Gizli gizli denedi.

Şehrin yerlisiydi. Şehirdeki tüm köklü aileleri tanıyordu. Yıllarca belediyenin lokalinde çalışmıştı. Kim kimdir... Kimin gücü kime yeter... Kim kimden korkar... Ondan iyi bilen mi vardı? Başkanın korkup çekindiği iki hasım güçlü ailenin aile mezarlarını darmadağın etmişti. Bu ailelerin kendi arasında hasımlıkları da vardı. Karun kadar zengin, nüfuslu, güçlü ailelerdi. Şehrin dokunulmazlarıydı. Başkan tekrar belediye başkanı olacak ise her iki aileyle de iyi

geçinip desteklerini almak zorundaydı. Maneviyat olarak çok değerli aile mezarlarını koruyamayıp tahrip ettirsen sittin sene yalvarsan daha da seçilemezdin. Kendileri dokunulmaz iken maneviyatlarına dokunmak kimin harcıydı. Adamı bozuk para gibi harcarlardı. Hele bu olay bir de medyatik olur ise tüm forsları yerle yeksan olurdu. Ondandır dolayı başkanın, sekreterin koltukları insan kaynıyordu.

Neyse plan tutmuştu. Şimdi eskisinden daha değerliydi. Tüm ülkeyi dolaşsalar yerine bir adam bulamazlardı. Bulmasınlar da...

Olay dallanıp budaklanma dan kapandı. Belediyenin inşaat ekibi zaten mezarlıktaydı. Eskisinden çok daha güzel renk renk granitlerin kullanıldığı iki aile mezarları yapıldı. Her şey bittikten sonra Necati'ye emanet edildi. Tabi bol bol maaşını geçen bahşişlerle. Hem de her iki aileden ayrı ayrı. Başkan ne zaman cenazeye gelirse mutlaka Necati'nin hal hatırını soruyordu. Başkanın Necati'ye bu ekstra ilgisini görenler Necati'yi daha bir önemsiyorlardı.

Necati saygısızlık yaptığı iki aile kabristanına her gün gidip mutlaka üç İhlas bir Fatiha okuyordu. Onlara iyi bakıyordu. İyi derken ayırım gözetmiyor her yer tertemiz bakımlıydı.

Eyüp'ün, YouTube fenomenlerinin hayalet hikayelerine, ne kadar baskılasalar da bir de parçalanmış aile kabristanları eklenince mezarlık hepten efsunlanmıştı. Hayaletler mezarlığı. Korku dağları bürüyordu. Hayaletler iyi çalışıyordu. Mezarlık mezarlıktan çok çiçek tarlası gibiydi. Kabristan için Necati yalnızca bekçisi değil, hizmetkarı, sahibi, işçisi, patronu, maliki en önemlisi ise hayaletiydi...

Necati için kabristan ise her şeyiydi. Evi, sığınağı, sevdiği, huzur bulduğu yerdi. Yaşamının geride kalan tek anlamıydı. Yalnızca yaşamının mı? Şimdiden kendine mezar yerini bile belirleyip Osman Hoca ya ondan önce giderse oraya gömülmesini vasiyet etmişti.

Mezarlıkta mutluydu. Komşularıyla arası iyiydi. En çok da Terzi Erol dayının kabrine gidip onun bol küfürlü muhabbetini seviyordu. Gerçi küfürleri kendi söyleyip kendi dinliyor olsa da o kadarı kadı kızında da olurdu. Huzurluydu.

Hiç canı sıkılmıyordu. Mezarlık eğlenceliydi. Gündüz çobanlar bile sürülerini koşar adım acele ile mezarlığın yanından geçiriyorlardı. Gece hiçbir araba yavaş geçmiyordu. Bazen de gündüz gece fark etmiyordu; koşan insanların ayak seslerini veya görüntülerini gördü mü Necati niçin koştuklarını bildiği için gülüyordu.

“Koşun” diyordu. “Geliyor, gelmeyecek olan” diyordu. “Ölüsünden değil, dirisinden” diyordu.

Asayiş berkemaldi...

SON